

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

25. KVĚTNA 2008

Z obsahu:

Ut unum sint

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. května 2008

- strana 2 -

S láskou a úctou

Biskup Athanasius
Schneider

- strana 4 -

Eucharistický život podle příkladu svatých (1)

- strana 5 -

Mezi nebem a zemí

Život Marianny di Baldi-
sero - sestry Marie
od Andělů (1661-1717)

- strana 6 -

Oživující pramen v Konstantinopoli

- strana 7 -

Svatost Marie, Matky Církve

Svatý Augustin
a nauka o Marii

- strana 8 -

„Na klíně Matky sedí Moudrost Otce“

Mario Morra

- strana 9 -

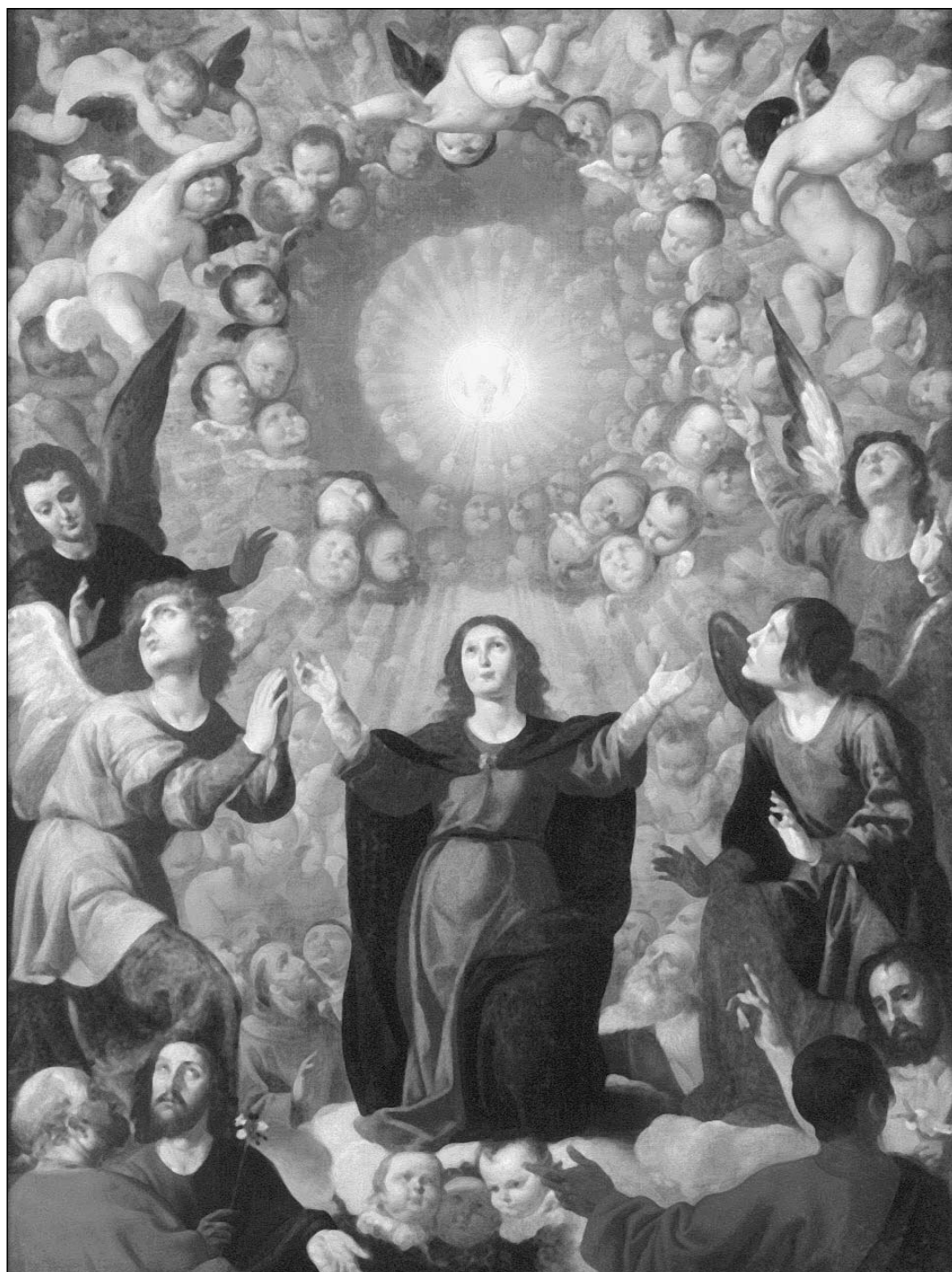
Dilexit Ecclesiam

P. Kentenich: „Církev
s tváří - skrze Marii.“

- strana 10 -

Sociální nauka Církve jako odpověď na ekonomickou krizi

- strana 11 -

Eucharistická úcta spolu s úctou mariánskou je úcta nebes ... (více na straně 5)

Drazi bratři a sestry, jak vidíte, je dnes dopoledne s námi Jeho Svatost katolikos Karenin II., nejvyšší katolikos všech Arménů, doprovázený významnou delegací. Znovu připomínám svou radost, která mi byla dopřána, že jsem ho dnes ráno mohl přijmout. Jeho dnešní přítomnost v nás oživuje naději na plnou jednotu všech křesťanů. Rád využívám této příležitosti, abych mu poděkoval za přijetí, jakého se dostalo nedávno v Arménii mému kardinálu státnímu sekretáři. Je mi potěšením vzpomenout také na nezapomenutelnou návštěvu, kterou katolikos vykonal v Římě v roce 2000 brzy po svém zvolení. Když se s ním můj milovaný předchůdce Jan Pavel II. sešel, předal mu významnou relikvii svatého Řehoře Illuminátora a pak se odebral do Arménie, aby mu oplatil jeho návštěvu.

Je známé úsilí, které apoštolská arménská církev vyvíjí pro ekumenický dialog, a jsem si jist, že také tato návštěva ctihodného nejvyššího patriarchy

a katolika všech Arménů přispěje k zintenzivnění vztahů bratrského přátelství, které poutá naše církve. Tyto dny bezprostřední přípravy na slavnost Letnic nás podněcují, abychom oživil naději na pomoc Ducha Svatého a abychom pokročili na cestě ekumenismu. Máme jistotu, že Pán Ježíš nás nikdy neopouští při hledání jednoty, protože jeho Duch je ustavičně činný, aby podporoval naše úsilí o překonání rozdělení a zacelení všech trlin v živé tkáni Církve.

Právě toto Ježíš slíbil učedníkům v posledních dnech svého pozemského poslání, jak jsme slyšeli v úryvku evangelia: ujistil je přítomností Ducha Svatého, kterého pošle, aby jim dále dával pocíťovat jeho přítomnost (srov. Jan 14,16-17). Tento slib se stal skutečností, když po zmrtvýchvstání Ježíš vstoupil do Večeřadla a pozdravil učedníky slovy: „Pokoj vám“ a pak na ně dechl a řekl: „Přijměte Ducha

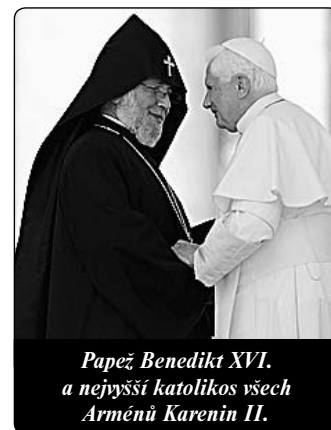
Ut unum sint

Svatého“ (Jan 20,22). Dal jim moc odpouštět hříchy. Duch Svatý se tedy zjevuje jako moc odpouštět hříchy a obnovit naše srdce a náš život; a tak obnovuje zemi a tvoří jednotu tam, kde bylo rozdělení. Pak o slavnosti Letnic se Duch Svatý ukazuje v jiných znameních: skrze znamení silného větru, ohnivých jazyků a apoštolové hovoří ve všech jazycích. To je znamení, že babylonské zmatení, plod pýchy, která lidi rozděluje, je překonáno Duchem, který je láska a který dává jednotu v různosti. Od prvního okamžiku své existence hovoří Církev všemi jazyky díky síle Ducha Svatého a síle ohnivých jazyků – a žije ve všech kulturách, neníčí nic z rozličných darů, různých charismat, ale všechno shromažďuje ve velké nové jednotě, která smiřuje: jednotě v různosti.

Duch Svatý, který je věčná láska, pouto jednoty v Trojici, sjednocuje silou božské lásky rozptýlené lidi a tvoří tak mnohotvárné a velké společenství Církve na celém světě. Ve dnech po nanebevstoupení Páně až do neděle Letnic byli učedníci s Marií sjednoceni v modlitbě ve Večeřadle. Věděli, že sami od sebe nemohou vytvořit a organizovat Církev. Církev se musí zrodit a zorganizovat z božské iniciativy, není to náš výtvar, nýbrž dar Boží. A pouze tak také vytváří jednotu, jednotu, která musí růst. Církev ve všech dobách – a zvláště v těchto devíti dnech mezi Nanebevstoupením a Letnicemi – se duchovně sjednocuje ve Večeřadle s apoštolů a s Marií, aby ustavičně naléhavě prosila o vylití Ducha Svatého. Podpořena jeho mocným dechem bude pak schopná hlásat evangelium až na konec světa.

To je důvod, proč i přes všechny těžkosti a rozdělení nemohou křesťané rezignovat, ani ustoupit, ani podlehnout bezútešnosti. To od nás vyžaduje Pán: vytrvat

v modlitbě, abychom udržovali živý plamen víry, lásky a naděje, kterým se žije úsilí o plnou jednotu: Ut unum sint! – říká Pán. A tato Kristova výzva začíná stále v našem srdci; to je výzva, kterou jsem mohl vyslat při své poslední apoštolské návštěvě ve Spojených státech, kde jsem zdůraznil ústřední význam modlitby v ekumenickém hnutí. V této době globalizace a současně rozdrobení „bez modlitby by ekumenické struktury a pro-

*Papež Benedikt XVI.
a nejvyšší katolikos všech
Arménů Karenin II.*

gramy byly zbaveny svého srdce a své duše“ (Ekumenické setkání v kostele sv. Josefa v New Yorku 18. dubna 2008). Vzdáváme díky Pánu za to, co bylo dosaženo v ekumenickém dialogu díky působení Ducha Svatého; budme učenliví v naslouchání jeho hlasu, aby naše srdce, naplněná nadějí, postupovala bez ustání na cestě, která vede k plnému společenství všech Kristových učedníků.

Svatý Pavel v listě Galatským připomíná, že „plodem Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, ochota, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání“ (5,22-23).

To jsou dary Ducha Svatého, které vyprošujeme dnes také my pro všechny křesťany, aby ve společné a velkodušné službě evangelia byli ve světě znamením Boží lásky k lidstvu. Obraťme s důvěrou svůj pohled k Marii, svatyni Ducha Svatého, a skrze ni prosme: „Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň své lásky.“ Amen!

*Bollettino Vaticano 7. 5. 2008
Překlad -š-*

Editorial

Ve třetím čtení 8. neděle během roku jsme slyšeli úryvek z Matoušova evangelia, který se už dlouho nedostal ke slovu, protože tato neděle spadá do období, ve kterém velmi často musela ustoupit velikonočním dnům. Slyšíme v něm závažná slova z Ježíšova kázání na hoře.

Morální maximy, které Boží Syn vytyčuje ve své velké nástupní Horské řeči, nejsou nějaká doporučení určená jen vybraným zájemcům nebo osobám zasvěceného života. Jsou to nejmoudřejší zásady, jimiž se mají řídit jednotlivci i společnost, aby jejich způsob života a jejich soužití odpovídalo jejich Bohem stvořené přirozenosti a bylo skutečně šťastné a požehnané. Celá současná společenská praxe je však ve skutečnosti přesným opakem toho, co vyhlásil Pán ve

svém Horském kázání. Jen zkusíte vzít do rukou Matoušovo evangelium, přečtete si pátou a šestou kapitolu a porovnejte větu po větě se současnou praxí.

Blahoslavenství jsou dnešním lidem spíše pro smích jako zcela absurdní výroky. Zatímco Pán zdůrazňuje, že z Božího zákona se nesmí ztratit ani čárka, lidé s ním nakládají zcela libovolně, jak jim to právě vyhovuje. Na Boží přikázání, které ukládá, abychom život bližního měli všichni v úctě v myšlenkách i skutcích, odpovídá dnešní člověk svými vlastními zákony, které legalizují masové vraždy bezbranných dětí i starců. Za své svrchované právo prohlašuje člověk, aby nebyl omezován v ničem, co šesté a deváté přikázání pokládá za hrubou urážku Stvořitele i lidské

Pokračování na str. 13

Důvěra v Otcovu péči

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nedělejte si starosti o zítřek.

Božský Mistr pokračuje na hoře blahoslavenství ve vyhlašování programu svého království. Neměl bys scházet mezi jeho posluchači. Jeho slova nejsou žádné nadnesené sliby, jak tomu bývá u nastupujících pozemských vládců. Nemluví o tom, co snad jednou bude, nýbrž o tom, co už nyní konkrétně existuje. U něho máš zajištěno to, co ti žádný vladař ani státník nemůže slíbit: že nebudeš v jeho království ztracený v nepřehledném zástupu jeho poddaných, ale budeš předmětem zvláštní, zcela osobní péče vševědoucího a všemohoucího Krále. Soustřed' se proto na jeho slovo, aby ti neuniklo nic důležitého.

Začíná důležitou radou, která je také vážným varováním: *Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat. K jednomu se přidá a druhým pohrdne.* Takové je naše srdce. Jestliže najde velké zalíbení v jednom, pro druhého už v něm nezůstane místa. Jako příklad nepravého boha, který především aspiruje na to, aby si zcela podrobil tvé srdce, jmenuje *mamon*. Je to stupňující se a zotročující dychtění po majetku. Ale není to jediná modla, které lidé staví své oltáře, aby se jim klaněli, *přilnuli k nim* a aby pak pohrdli Tím, který je jediný původce a dárce všeho dobrého.

Nevidíš to názorně na většině lidí, kteří tě dnes obklopují? Protože přilnuli k mamonu, pohrdli svým dobrým a starostlivým Otcem. Zdá se jim, že pro ně není nic důležitějšího než si dělat starosti, co budou jíst a jak se budou odívat. Budují si chrámy Mamonu a v nich se klanějí svým modlám a sobě samým. Aby vyhověli svým bohům, jednají nešetrně a bezohledně i s jediným světem, který jim svěřil nebeský Otec, aby ho spravovali k dobru a blahu všech. To je onen způsob, jakým se chovají *pohané*. Zaměnili řád věcí. *Jídlo je jim dražší než život, oděv vzácnější než tělo.* Proto tak úzkostlivě pečují a hromadí statky, které jim však místo radosti působí stále větší starosti.

Ale Bůh tě nestvořil pro starosti a úzkosti, ale pro štěstí a radost. Jestliže se postaral o trávu a o vrabce, postaral se i o tebe. Jen se rozhlédni po stvořeném světě, který ti Pán představuje. Existuje již miliardy let, je plodem úžasného řádu a obdivuhodné rovnováhy, tedy *spravedlnosti*, v níž se kaž-

dému dostává toho, co ke své existenci potřebuje, takže nikdo nepotřebuje nic hromadit na úkor druhého.

Člověk je zde na zemi jediný tvor, který je schopen poznávat a ocenit tuto moudrost a dobrotivost Stvořitele. Starostlivá péče milující matky o dítě a její dojemná obětavost je jen slabým odleskem péče, s jakou nebeský Otec pečuje o každé své dítě. Co je bláhovějšího a tragičtějšího než pohrdnout takovým Otcem?

Tvé starosti mají mít úplně jiný cíl: máš hledat pro sebe i pro druhé toto království a jeho spravedlnost. Co tedy znamená hledat jeho království? To znamená poznávat jeho moudrý řád, který jako dobrý Otec vložil do svého díla i do tvého srdce, abys tento řád obdivoval, aby tě naplňoval úctou k jeho Původci, a tato úcta aby ti působila radost a potěšení, že můžeš jeho řád ocenit a přijímat nikoli z donucení a nezbytnosti, ale z hlubokého přesvědčení a vděčné lásky a abys také poznával a obdivoval místo, které ve svém díle a ve svém království podle své nejvyšší moudrosti a nejvyšší lásky přisoudil tobě.

Rady a přikázání, která slyšíš z Ježíšových úst, jsou plodem stejné moudrosti, jaká od počátku spravuje celé tobě známé i neznámé stvoření. Chce ti jimi dát podíl na svém božském kralování. Není pro tebe největší ctí, když tě Král pozvedá z postavení pouhého tvora do role uvědomělého a svobodného *služebníka a správce*?

Není to důsledek Boží necitelnosti a nezájmu o člověka, že je tolik bídy a nouze mezi lidmi. Je to důsledek toho, že je příliš mnoho těch, kteří začali jednat jako *pohané*, myslí jen na sebe a přestali hledat *spravedlnost*. Propast mezi světem bohatých a chudých nevytvořil Bůh, ale sám člověk. Pohrdl moudrým řádem, který mu stanovil Bůh, a začal se spoléhat na sebe, na své sebestředné a sobecké sklony.

Je *spravedlivé*, aby ses úzkostlivě staral, *co budeš zítra jíst a čím se budeš odívat*, a shromažďoval jen pro sebe, když už *dnes* je kolem tebe tolik nahých, kteří umírají hladu? Napodobíš-li svou velkodušnou štědrosti svého nebeského Otce, jak bys mohl pochybovat o tom, že On bude k tobě mnohem štědrější než ty k bližním? Jestliže jsi dostal život, aniž jsi o něho prosil, jak by ti nedal to, co k životu potřebuješ?

Prosíme tě, Pane, dej, ať svět uzná tvůj řád a dojde pokoje.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Vstupní modlitba

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,14–15

Sión říká: „Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl.“

Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu!

2. čtení – 1 Kor 4,1–5

Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí.

Mně na tom pramálo záleží, abych byl posuzován od vás nebo od nějakého jiného lidského soudu. Ale ani já sám sebe neposuzuji. Moje svědomí mně sice nic nevyčítá, ale tím ještě nejsem ospravedlněn. Úsudek o mně patří Pánu.

Proto nic nesudte předčasně, než přijde Pán. On také vynese na světlo věci, které jsou dosud ukryty v temnotách, a učiní, že bude zřejmé, jaké měl kdo úmysly. A teprve tehdy může každý dostat od Boha chválu.

Evangelium – Mt 6,24–34

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.

Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst (nebo co budete pít), ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni?

Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvilku?

A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou – říkám vám: Ani Šalamoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tak Bůh obléká polní trávu, která dnes je a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní!

Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblékneme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte (jeho) království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.

Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.“

Velký papež Jan Pavel II. zanechal ve své poslední encyklice *Ecclesia de Eucharistia* plamennou výzvu, která zní jako jeho závět: *Přikládáme-li Eucharistii veškerou důležitost, jakou zaslouhuje, a dbáme-li s veškerou péčí, abychom neoslabovali některý její rozměr a požadavek, a ukazujeme, že jsme si opravdu vědomi velikosti tohoto daru, ... není nebezpečí, že by se při péči o toto tajemství přehánělo* (61). Velikost vědomí eucharistického tajemství se projevuje zvláště v tom, jak se Tělo Páně rozděljuje a přijímá.

Vývoj vnějších vyjadřovacích forem

Protože Církev si byla vědoma velikosti okamžiku svatého přijímání, hledala ve své dvoutisícileté tradici rituální výraz, který by nejdokonalejším způsobem dosvědčoval její víru, její lásku a její úctu. To můžeme konstatovat minimálně od šestého století, kdy Církev v průběhu svého organického vývoje začala vkládat Nejsvětější Svátost přímo do úst. Dokládá to životopis svatého papeže Řehoře Velikého (590–604)⁽¹⁾ a pokyn téhož papeže⁽²⁾. Synoda v Cordobě v roce 839 odsoudila sektu tzv. *casianů*, kteří odmítali přijímat svatou hostii přímo do úst⁽³⁾. Pak to byla synoda v Rouenu v roce 787, která potvrdila normu udělovat svaté přijímání přímo do úst a pohrozila suspensí všem duchovním, kteří udělují svaté přijímání na ruku⁽⁴⁾. Na Západě se v kláštorech již v 6. století prosadil způsob podávání svatých hostií do úst (např. v kláštorech sv. Kolumbána).⁽⁵⁾ V 10. a 11. století se tato forma ještě více rozšířila.⁽⁶⁾

Na konci patristického období byla praxe přijímání do úst všeobecně rozšířená a samozřejmá. Tento organický vývoj byl *plodem spirituality a eucharistické úcty v období církevních Otců. Církev jak na Východě, tak na Západě cítila v obdivuhodné shodě*

S láskou a úctou

Již dávní církevní Otcové vyzývali věřící, aby se setkávali s Pánem „cum amore et timore“ – s láskou a úctou. Od počátku hledali pastýři a teologové nejprůměrnější způsob přijímání Těla Páně. Biskup Athanasius Schneider z Karagandy v Kazachstánu prozkoumal podrobně tuto otázku a výsledky popsal v knížce *Dominus Est*. Vatikán reagoval na výroky biskupa s mimořádnou pozorností. Následující článek je shrnutím jeho historicko-liturgických poznámek k obřadu svatého přijímání a byl zveřejněn v italském vydání *L' Osservatore Romano*.

naléhavost podávat svaté přijímání laikům přímo do úst. Znamý liturgista J. A. Jungmann prohlásil, že podávání svatého přijímání do úst odstraňuje hned několik starostí: že věřící musí mít čistě umyté ruce, a ještě větší starost, jak očistit ruce po svatém přijímání, aby žádná částička posvěceného Chleba nepřišla nazmar. Rouška k svatému přijímání a pozdější patena jen dokládají tuto stupňující se starostlivost o eucharistickou svátost.

„Neobráťte-li se a nebudete-li jako děti...“

Papež Jan Pavel II. učí v encyklice *Ecclesia de Eucharistia*: *V návaznosti na tento vznešený smysl pro tajemství pochopíme, jak se víra v eucharistické tajemství vyjadřovala v dějinách ne-*

jen vnitřním postojem zbožnosti, ale také řadou vnějších projevů... (49). Postoj, který je s tímto darem nejvíce v souladu, je po-

stoj ochoty přijmout, postoj pokory setníka, postoj dát se krmit, tedy postoj dítěte. Kristovo slovo, které nás zve, abychom Boží království přijímali jako děti

(Lk 18,17), může najít překrásné znázornění a působivý postoj přijímat svaté přijímání na koleno a do úst.

Papež Jan Pavel II. zdůrazňuje vnější formu vyjádření úcty k eucharistickému Chlebu: *I když pojetí „hostiny“ vnuká důvěrnost, Církev nikdy nepodlehla pokušení banalizovat tuto „důvěrnou známost“ se svým Ženichem a nezapomněla, že je také jejím Pánem a že „hostina“ zůstává hostinou obětní, poznamenanou krví na Golgotě. ... Eucharistická hostina je opravdu posvátná hostina, při níž prostota znamená skrývá hlubiny Boží svátosti: O Sacrum convivium, in quo Christus sumitur! Chléb, který je lámán na našich oltářích a který je nám předkládán jako poutníkům na cestách, je panis angelorum, chléb andělů, k němuž nelze přistupovat jinak než s pokorou setníka z evangelia (48).*

Postoj dítěte je nejsprávnější a nehlubší postoj, jaký může křesťan zaujmout před svým Vykupitelem, který ho svým Tělem a Krví živí, jak to vyjadřuje následující výrok svatého Klementa Alexandrijského: *Slovo je pro dítě vším: otcem, matkou, vychovatelem, živitelem. „Jezte,“ říká, „moje tělo a pijte moji krev!“... Ó, neuvěřitelné tajemství.*⁽⁷⁾

Jinou úvahu nabízí vyprávění o povolání proroka Ezechiele. Ezechiel obdržel Boží slovo symbolicky přímo do úst: *„Otevři ústa a jez, co tam vloží.“ – A viděl jsem ke mně nataženou ruku, která držela svitek... Otevřel jsem ústa a on mi dal požit tento svitek. Jedl jsem a byl v mých ústech jako med“ (Ez 2,8–9; 3,2–3). Ve svatém přijímání se nám podává Slovo, které se stalo Tělem, pokrmem pro maličké, pro nás děti. Když se tedy blížíme k svatému přijímání, můžeme si připomenout ono prorokovo gesto. Kristus nás opravdu živí ve svatém přijímání svým Tělem a svou Krví, což se v patristice přirovnává ke kojení z mateřského prsu, jak to výmluvně říká svatý Jan*

Chryzostom: *Skrze toto eucharistické tajemství spojuje se Kristus s každým křesťanem a ty, které stvořil, žije sám sebou a nesvěřuje tuto stravu nikomu jinému. Nevidíte, s jakým elánem novorozeně přitiskne své rty na matčiny prsy? Také my se přibližujeme k prsu s tímto svatým nápojem s takovou horoucností, ba s ještě větší než kojeneč.* (8)

Biblický symbol klanění

Typický projev klanění je biblické gesto pokleknutí, které je praktikováno od dob prvních křesťanů. Pro Tertuliána, který žil mezi 2. a 3. stoletím, je nejvyšší formou modlitby klanění, které se musí vyjádřit tak, že klečíme:

Všichni andělé, každý tvor, každé krotké i divoké zvíře pokleká na kolena. (9) Svatý Augustin vyslovil varování, že totiž věřící se dopouštějí hříchu, když se eucharistickému Tělu Páně při jeho přijímání neklanějí: *Nikdo ať nejl toto tělo dřív, než se v úctě poklonil. Hřešíme, když se neklaníme.* (10) V jednom starém obřadu svatého přijímání v liturgické tradici koptické církve se praví: *Všichni se mají poklonit až k zemi, ať už velcí nebo malí, a tak začíná rozdělování svatého přijímání.* (11) Podle mystagogických katechezí, které se připisují svatému Cyrilu Jeruzalémskému, musí věřící přijímat svaté přijímání s pokorou a úctou: *Nenatahuj ruce, ale přibližuj se ke kalichu Krve Kristovy v postoji klanění a úcty.* (12) Svatý Jan Chryzostom vyzývá všechny, kteří se blíží k Pánovu eucharistickému Tělu, aby napodobili v duchu úcty mágy z Východu: *Přibližujte se k Němu tedy s vroucností a horoucí láskou. Tomuto tělu se samotní Mudrci klaněli, už když bylo v jeslích. Nuže již tyto muži bez náboženských znalostí, i když byli navíc cizinci, klaněli se Pánu s velkou úctou a třesením. Ale my, kteří jsme občané nebes, máme se těmto cizincům pokusit alespoň připodobnit! Na rozdíl od Mágů vidíš nejen toto*

prosté tělo, nýbrž zakusil jsi jeho sílu a výkupnou moc. (13)

O nejtěsnějším vztahu mezi svatým přijímáním a klaněním hovoří papež Benedikt XVI. v postsynodálním apoštolském listě *Sacramentum caritatis*: „Přijímat Eucharistii znamená klanět se Tomu, koho přijímáme: *Přijímat Eucharistii znamená vůči Tomu, koho přijímáme, zaujmout postoj klanění*“ (66). Již jako kardinál zdůraznil Benedikt XVI. tento aspekt: „Žít se Eucharistií je duchovní událost, která překračuje veškerou lidskou zkušenost. Žít se Eucharistií znamená klanět se jí. Proto adorace a klanění nestojí mimo svaté přijímání: Přijímání dosahuje hloubky jen tehdy, když je povzneseno klaněním a adorací.“ (14) V knize Apokalypsa, knize nebeské liturgie, může sloužit úkon pokleknutí 24 starců před Beránkem jako vzor a kritérium (15) pro to, jak se má Církev zde na zemi chovat k Beránkovi, když se k Němu ve svátosti Eucharistie věřící přibližují.

(dokončení)

Poznámky:

- (1) Srov. Vita s. Gregorii, PL 75, 103.
 (2) Ve svém díle *Dialogy* III (PL 77, 224) vypravuje papež Řehoř Veliký, jak papež Agapito (535-536) podává svaté přijímání do úst.
 (3) Srov. Jungmann, J. A., *Missarum sollemnia. Eine genetische Erklärung der römischen Messe*, Wien 1948, II, p. 463, n. 52.
 (4) Srov. Mansi X, 1199-1200.
 (5) Srov. *Regula coenobialis*, 9.
 (6) Srov. Jungmann, tamtéž, s. 456-457; s. 458, n. 25.
 (7) Clemens Alexandrinus, *Paedagogus* I, 42,3.
 (8) *In Ioan. hom.* 82, 5.
 (9) *De oratione*, 29.
 (10) S. Augustinus, *Enarr. in Ps.* 98, 9 (PL 37, 1264): „*Nemo illam carnem manducat, nisi prius adoraverit... peccemus non adorando*“.
 (11) *Collectiones Canonum Copticae*: H. Denzinger, *Ritus Orientalium*, Würzburg 1863, vol. I, s. 405: „*Omnes prosternent se adorantes usque ad terram, parvi et magni incipientque distribuere Comunione*“.
 (12) *Catech. Myst.*, 5, 22.
 (13) *In I Cor. hom.* 24, 5.
 (14) *Introduzione allo spirito della liturgia*, Cinisello Balsamo 2001, p. 86.
 (15) Srov. J. Ratzinger, *Introduzione*, op. cit., p. 182.

Eucharistický život podle příkladu svatých (1)

ÚVOD

Papež Pius X., papež Eucharistie, řekl: „Eucharistická úcta je úcta nejvznešenější, protože jejím předmětem je sám Bůh.“ Eucharistická úcta spolu s úctou mariánskou je úcta nebes, protože je to úcta, jakou mají i andělé a svatí v nebi. Svatá Gemma Galgani říkala: „Abychom vytvořili nebeskou vysokou školu, je třeba se naučit jen milovat. Školou je Večeřadlo, učitelem Ježíš, nauka je jeho tělo a jeho krev.“

Eucharistie je Ježíš – Láska. Tato svátost je svátostí lásky a jen lásky: obsahuje Ježíše živého a pravého a ten je Láska (Jan 4,8), která nás milovala až do krajnosti (Jan 13,1). Všechny výrazy lásky, ty nejstarší a nejhlubší, jsou obsaženy v Eucharistii: láska ukřižovaná, láska sjednocující, láska adorující, láska kontemplativní, láska modlitčí se, láska opojná.

Eucharistický Ježíš je Láska ukřižovaná v oběti Mše svaté, ve které obnovuje oběť sebe sama za nás. Je to Láska, která sjednocuje ve svátostném a duchovním společenství, ve kterém se stává „jedno“ s tím, kdo ho přijímá. Je to Láska hodná klanění ve svátostánku, ve kterém je přítomná jako oběť klanějící se Otci; je to Láska kontemplativní v setkání s dušemi, které jej milují a které *sedí u jeho nohou*, jako Maria v Betánii (Lk 10,39). Je to Láska prosící ve své ustavičné „přimluvě za nás před tváří Otce“ (Žid 1,25); je to Láska opojná v nebeském opojném svatebním spojení se svými milovanými, s panami a panici, které tiskne k sobě v jedinečné lásce, jako k sobě Ježíš tiskl Jana Evangelistu, apoštola-panice, jediného ve Večeřadle, který „odpočíval na Ježíšově hrudi“ (Jan 21,20).

„Být uchvácení Ježíšem a uchvacovat jej – to je království dokonalé lásky,“ napsal sv. Petr Julián Eymar. Eucharistie uskutečňuje toto „dokonalé království lásky“ ve všech čistých srdcích, které setrvávají před svatostánkem a spojují se s Ježíšem – Hostií – v pokoře a v lásce. Ježíš se v Eucharistii obětuje za nás a dává se nám, zůstává s námi v nekonečné pokoře a nekonečné lásce.

„Ó, úžasná výše a důstojnost, která uvádí do úžasu!“ – volá Serafínský světec otec František – „ó, vznešená pokora a pokorná vznešenost, jakou má v sobě Pán všehomíra, Boží Syn a Bůh, když se skryl do tak malých způsobů chleba pro naši spásu! Pohleďte, bratři, na Boží ponížení... Proto se vůbec o sebe nebojte, protože vás zcela přijímá Ten, který se vám zcela vydává.“

A svatý Alfons z Liguori připojuje se svou obvyklou vroucí něžností: „Můj Ježíši, jaká je to láskyplná vynalézavost v této nejsvětější Svátosti, v níž se skrýváš pod způsobou chleba, aby ses zde nechal milovat a nalézat těmi, kdo po Tobě touží!“

Pomyšlení na kněze, kteří nám každý den darují Ježíše, a na blahoslavenou Pannu, která je božskou Matkou Ježíše a všech kněží, kěz je vždy přítomno v naší horoucí úctě k Nejsvětější Svátosti, protože Eucharistie, Maria a kněz jsou neoddelitelní, tak jako na Kalvárii byli neoddelitelní Ježíš, Maria a Jan Evangelista.

Učme se o tom všem ve škole svatých. Oni žili horoucí a vznešenou láskou k Eucharistii jako opravdoví serafové. A oni jsou, jak říká Lumen gentium (50), „nejbezpečnější cesta“ k Ježíši, eucharistické Lásce.

(Pokračování)

Mezi nebem a zemí

Marianna di Baldissero - sestra Maria od Andělů (1661-1717)

Turín byl právě poznamenán válkou mezi frakcemi Madam Kristiny a příbuznými Tomáše a Mořice Savojských, které opakovaně podporovali Francouzi a Španělé. Nakonec se podařilo uzavřít dohodu a zachránit savojskou dynastii a stát.

V roce 1638 nastoupil na trůn v Turíně Karel Emanuel II., který reformoval správu a zmodernizoval armádu. Ale Piemont zůstal pod protektorátem Francouzů, což zdržovalo politické iniciativy. Ve městě Turín vzkvétala víra zakořeněná v rodinách i ve farnostech a kláštorech. Byla to doba, kdy se rodily nové řády a řeholní domy.

Ve stopách svatého Aloise

V tomto klimatu se 7. ledna 1661 narodila rodičům Janu Fontanellovi di Baldissero a Marii Taně di Santana jako poslední z jedenácti dětí dcera Mariana. Už jako maličká poznala, že její matka pochází ze stejné rodiny původem z Chieri, ve které se o století dříve narodila Marta Tana, matka sv. Aloise z Gonzagy (1568-1591). Tento mantovanský šlechtic následoval Krista tím, že jako chudý a poslušný panic vstoupil k jezuitům, zřekl se svého dědictví a šlechtických titulů, obětoval svůj život službě postiženým morem a zemřel ve věku 24 let. Již tehdy byl prohlášen za svatého.

Marianna vyrůstala a měla před očima i v srdci Aloise z Gonzagy jako vzor a přímluvce. Napodobovala ho ve víře, v lásce a čistotě a v odevzdanosti Ježíši. Její formace byla hluboce křesťanská a byla obohacena něžnou úctou k Panně Marii a k svatému Josefu.

Současně vnímala, co se děje v Turíně, kolik je zde utrpení, jak často vznikají války z dynastic-

kých a ekonomických důvodů. Její pohled byl ustavičně obrácen k Bohu i k dějinám své doby a chtěla je pozitivně ovlivnit alespoň silou své modlitby a obětí, a to není málo.

Jako 14letá ztratila svého otce a uzrálo v ní Boží volání, aby se mu zasvětila na Karmelu, kde ji uchvacoval ideál svaté Terezie z Avily a svatého Jana od Kříže. Právě v Savojsku byl 30. dubna 1639 založen klášter karmelitánek svaté Kristíny, který jí silně přitahoval.

S velkou pevností a rozhodností do něho vstoupila 19. listopadu 1675, oblékla řeholní roucho a stala se sestrou Marií od Andělů.

V době noviciátu v ní rozkvetl nový duchovní život a zamílovala se vroucně do Ježíše. 26. prosince 1676 ve vánoční době, která je karmelitánské

Sestra Maria od Andělů

tradici velice drahá, složila své řeholní sliby.

Karmelitánka ve středu zájmu

Měla teprve 15 let, ale pro zvláštní Boží dar rychle postupovala na cestě svatosti. Na této své cestě se záhy potkala s utrpením. Přijímala všechny zkoušky s důvěrou, klidem a hrdinstvím jako očistění duše a života a zaměření na mystickou přeměnu v Ježíše. Její život modlitby a spojení s Pánem často přetě-

ká na její spolusestry a na všechny, kteří často navštěvují klášter, kde vyhledávají její modlitbu a její radu.

Sestra Marie je zcela ponořena do Boží skutečnosti, ale přesto zná lidstvo a dějiny své doby. Již jako mladičká se těší pověsti svatosti. Těší se velké úctě u sester, které se jí svěřují jako andělovi poslanému od Boha. Váží si jí i občané Turína.

V roce 1694 je zvolena převorkou. Má teprve 33 let a je třeba vyžádat apoštolský dispens, který dostala tentokrát i při třech dalších volbách. To bylo jasné znamení, jaké se těší autoritě. Když už nemohla být zvolena, stává se magistrou novicek a nejmladších sester, které v ní vidí svou matku a průvodkyni ke svatosti.

Když se ujal v roce 1684 vlády Viktor Amedeo II., tlak Francie ještě zesílil. Král Ludvík XVI. se snaží ovládnout Piemont, aby posílil hegemonii Francie nad Itálií. Když se nároky Francie staly nesnesitelné, odpověděl Viktor Amedeo vypovězením války. Jeho zbraním štěstí nepřálo, ale vzrostla jeho prestiž a politická prozíravost.

Mezitím se na Karmelu svaté Kristíny matka Marie od Andělů vroucně modlí a dosáhne toho, že válka skončí a Turín je osvobozen. Francouzský král vrací Piemontu svobodu. Marie přispívá vítězství svatému Josefu a dá provolat Snoubence Panny Marie za patrona města.

U velkých i malých v Turíně roste obdiv a úcta k svatě řeholnici, a to především u královského rodu Savojských, kteří se stávají jejími důvěrnými přáteli. Ale ona si volí především pokorné a chudé. Je známá všem pro svou lásku k vlasti, k Církvi a k papeži, katolickému kněžství a pro svou ustavičnou modlitbu, mlčenlivé sebeobětování a sjednocení s Ukřižovaným.

V roce 1702 se matka Marie od Andělů stává zakladatelkou nového Karmelu, který otevírá v Moncalieri a zasvěcuje svatému Josefovi. Je to pravá dce-

AFRIKA A ASIE - ZEMĚ NOVOKNĚŽÍ

Noví kněží se rekrutují stále více z Afriky a Asie. Za posledních 25 let se počet seminaristů na černém kontinentě ztrojnásobil. V Asii vzrostl o 125 %, v Africe o 65 %. To jsou čísla, která uvádí Apoštolské misijní dílo (POM) u příležitosti Dne domorodých kněží. Je odpovědností všech, aby se žádné povolání neztratilo z důvodu nedostatku ekonomických prostředků.

Podle údajů POM vzrostla značně i povolání k zasvěcenému životu. V misijních územích je v současnosti 147 343 řeholnic (o 31 000 více než před 15 lety). Ve stejném období stoupl počet řeholníků z 38 000 na 51 358. Od roku 2003 zřídil Svätý stolec ve světě 69 nových diecézí: 23 v Asii, 17 v Africe, 15 v Americe, 12 v Evropě a 2 v Oceánii. Počet domorodých biskupů vzrostl od roku 1989 do roku 2005 ze 670 na 766. V posledních 15 letech bylo inkardinováno v misijních územích 15 000 nových kněží. Během roku 2007 přijalo ekonomickou podporu 81 323 seminaristů: 50 130 v malých seminářích, 27 329 ve velkých a 3864 v přípravných seminářích. Z nich je 51 871 Afričanů a 21 947 Asiátů. Dílo Svätého Petra apoštola pomohlo ve světě 3534 novicům a 6018 novicám.

Domorodý klérus může nejlépe zhodnotit bohatství místních tradic a hlásat evangelium v prostředí vlastní kultury. Proto je naší povinností všemožně podporovat domorodá kněžská a řeholní povolání.

Podle *L'Osservatore Romano*

ra svatě Terezie z Avily a jejího přesného zachování svatě ře- hole a rad a snaží se ji napodo- bit v jejím životě obětí za Církev a za obrácení světa k Ježíši.

A znovu se objeví na scéně na mezinárodní úrovni, jak by- chom dnes řekli, a to i přesto, že je hluboce ponořena do modlit- by a skrytého života. V roce 1706 je Turín opět obsazen Francou- zi, a to na čtyři měsíce. Zatím- co Petr Micca se obětoval, aby zabránil Francouzům ve vstu- pu do města, Marie od Andělů se obrací k Panně Marii, aby vy- prosila ochranu pro město: 7. zá- ří 1706 spojené síly pod vede- ním Evžena Savojského dosáh- nou rozhodujícího vítězství nad Francouzi.

Maria prožívá velkou radost, když se na návrší Superga budu- je na poděkování svatyně Pan- ny Marie podle slibu učiněného v době ohrožení. Měla vždy vrou- cí lásku k Panně Marii a vyzý- vala ji pod mnoha krásnými tituly a mezi nimi zvláště titulem Těši- telky. Uctívá ji modlitbou růžen- ce a následováním jejích ctnos- tí, především však apoštolskou horlivostí za spásu duší.

Na ten úmysl obětuje Bohu svá utrpení, která jí nikdy ne- scházejí, což je podle katolic- ké víry znamením, že se těší vel- ké přízni u Boha, který své nej- lepší přátele spojuje se svým ukřížovaným Synem, jak to se zvláštní horlivostí prožívala sva- tá Terezie.

Když je potřeba, Marie - ob- dařená zvláštními Božími dary - osvěcuje bratry dopisy plný- mi povzbuzení a rad jako pravá učitelka. Z těchto spisů vyzařu- je autobiografický styl, její an- dělský život a její nauka.

V tomto období plném lid- ské a duchovní zralosti prožívá mimořádné mystické milosti, na které odpovídá bezvýhradnou velkodušností. Stává se skuteč- ně „pro všechny vším“ v pokoře, oddanosti, v duchu služebnosti a pozornosti k potřebám sester, v láskyplné péči o jejich duchov- ní růst a ve věrnosti k řádovému

charismatu s mimořádnou účtou ke svatě Terezii, která ji zahrnu- je výjimečnou přízní.

„Nevycházej z města!“

Ale její svatost vyzařuje přede- vším z její horoucí lásky k duším. Její horlivost živěná zkušeností modlitby a posilovaná velkoduš- ným pokáním a vroucí láskou, se konkretizovala v dílech lásky pro ty, kteří potřebovali její pomoc a její modlitbu. Pověst o její sva- tosti záhy překročila bránu klau- sury především pro časté návště- vy v klášteře, které zde konali členové královské rodiny. Při- cházely za ní osoby všech stavů a společenských vrstev pro radu a s žádostí o přímlovu u Pána. Patřila k nim i vévodkyně a sám Viktor Amedeo II. V touze utéci před takovou známostí a v tou- ze po novém Karmelu, který by mohl přijmout mladé, pro které už u svatě Kristíny nebylo mís- to, zahájila jednání s představe- nými a se dvorem.

Po překonání nesčetných ob- tíží mohla 16. září otevřít kláš- ter v Moncalieri, nemohla se tam však přestěhovat pro od- por Savojských, kteří vyvinu- li velký nátlak na představené, aby zabránili jejímu odchodu z Turína. Odtud tedy pokračo- vala ve starostlivosti o karme- litánky v Moncalieri, starala se o jejich duchovní formaci a bdě- la s mateřským srdcem nad dob- rým chodem komunity.

16. prosince 1717 ve věku pouhých 56 let odešla na defi- nitivní setkání s Bohem. Ani ne pět let po její smrti začal proces blahořečení. 5. května 1778 prohlásil papež Pius VI. její ctnosti za hrdinské. Pius IX. ji 25. dub- na 1865 zapsal do seznamu bla- hoslavených.

Svatý Jan Bosko napsal v ro- ce 1866 její životopis, který šířil ve svých „Katolických čteních“, a představoval ji jako vzor sva- tosti a příklad křesťanské lás- ky k vlasti. Její svátek se slaví 16. prosince.

*Z Maria Ausiliatrice 4/2008
přeložil -lš-*

Oživující pramen v Konstantinopoli

Zásahy Panny Marie v Konstantinopoli (dnes Istanbul) byly vel- mi časté, zvláště v souvislosti s velmi známou svatyní „Oživující pra- men“, která se nachází v západní části města mimo hradby v blízkos- ti brány Silivri. Je to místo nesčetných zázraků na přímlovu Panny Marie „Pramene života“, které se zde dějí od 15. století.

Byzantský historik Nikefor Callist Xanthopoulos (13.-14. stol.) vypráví, že pramen objevil císař Leo I. z Thrákie. Když byl ještě pros- tým vojákem, poručil mu nebeský hlas, který k němu hovořil jako k vladaři: „Císaři Leo, běž hluboko do tohoto lesa, načerpej bláti- vou vodu holýma rukama a utiš žížeň slepce. Potři oči tohoto slep- ce a budeš ihned vědět, kdo jsem já, která již delší dobu jsem oby- vatelkou tohoto místa.“ Slepý získal svůj zrak, a když se voják stal císařem, dal na tomto místě v roce 474 postavit kostel.

Když po nějakém čase hrozil kostel zřícením, zjevila se Ma- ka Boží a chránila ho tak dlouho, až lidé, kteří se v něm nacháze- li, odešli. Když město dobyli r. 1453 Turci, byl kostel a klášter jen v troskách, ale nemocní stále přicházeli k pramenu a zázraky se stá- le množily. „Který jazyk by mohl popsat, co všechno tato voda způ- sobila až do dnešního dne, protože dívky, které zde denně pozoruje- me, přesahují počet kapek v dešti, hvězd na nebi a rostlin na zemi“ (Trioda pro postní dobu, Apoštolská diakonie 1993).

V 19. století byl znovu zbudován kostel, který dodnes stojí, spo- lu s menším, který chrání pramen před zimou. Toto místo se nazý- vá „Balikli“ nebo „Baloukli“ od tureckého „balik“, což znamená ry- ba. Voda je skutečně bohatá na ryby. Od roku 1824 jsou v klášteře pochováni všichni cařihradští patriarchové. Tato voda nebes stá- le teče... pro uzdravení těla i duše: „Ó, svatá Panno, ty jsi vpravdě pramen oživující vody; jen ty zbavuješ bolestných nemocí duše i tě- la svým dotekem, ve kterém vyléváš na nás Krista jako vodu spásy“ (Východní modlitba na den 6. května).

Minute mit Maria 6. května 2008

SMUTNÉ POSTAVENÍ MUSLIMSKÝCH ŽEN

Badatelka Hatoun al-Fassi vydala knihu, ve které dokládá, že že- ny na území Saúdské Arábie měly za římského impéria mnohem více práv než nyní. Tehdy mohly ženy vést samostatné obchody a nebyly vystaveny žádnému poručnictví, jaké na ně postupem do- by uvalilo právo šaria. Zastánkyně ženských práv Fawziya al-Oyou- ni napsala v recenzi na tuto knihu: „Žijeme dnes v nejhorší situa- ci, jakou si kdo může představit.“

Kath-net

Svatost Marie, Matky Církve

Svatý Augustin a nauka o Marii

„Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nepočině v tobě.“ V této větě je shrnut celý život člověka a obsahuje výklad všech jeho nepokojů. Tato krásná věta pochází z bestselleru všech dob, *Význání*, z knihy, která se i dnes hojně překládá a vydává. Autorem je svatý Augustin. Narodil se v Numidii, v oblasti, která byla v jeho době zcela katolická. Dnes toto území patří Alžírě. V 7. století sem vpadli muslimové a křesťanství bylo násilím vyhlazeno.

Velký Augustínův vliv

Svatý Augustin je jedním z církevních Otců, který měl pravděpodobně největší vliv na vývoj teologie. Stačí připomenout, že to byl právě on, kdo formoval myšlení o dědičném hříchu. Není proto divu, že tak vynikající inteligence věnovala svou pozornost i Panně Marii.

V Marii viděl Augustin obdihodnou a dokonalou syntézu mezi Boží milostí a lidskou svobodou. Často si myslíme, že vliv Boží milosti může omezovat lidskou svobodu. Augustin se však snažil vysvětlit, že jsou to dvě věci, které se navzájem ovlivňují: čím více je lidská svoboda Boží milostí posilována a čím více je osvobozena od sil, které ji oslabují a brání jí při volbě dobra, tím více vstupuje milost Boží do duše a její moc rozvíjí její schopnosti a její sílu.

V Panně Marii všechno je milost, všechno je dar, který pochází od Boha: to nám vysvětluje její velikost. V Marii je pro to všechno současně plodem jejího svobodného rozhodnutí a souhlasu s Božím plánem: to nám zdůvodňuje vynikající svatost Panny Marie.

Maria předem vyvolená

Z toho důvodu může Augustin mluvit o Mariině „predesti-

naci“, aniž by zapomínal na to, že Matka Boží je svatá také pro zásluhy, které si získala dokonalostí svých ctností. Boží milostí byla od věčnosti vyvolena, aby byla Matkou Spasitele.

V komentáři k ukřižování v přítomnosti Panny Marie po boku jejího Syna Augustin píše: „Nuže, pod křížem znovu poznal tu, kterou od věčnosti znal. Ještě dříve, než se z ní narodil, znal svou Matku v predestinaci. Dříve než ji jakožto Bůh stvořil ten, který se z ní měl narodit jako stvořený člověk, znal ji jako svou Matku.“

Toto Boží zalíbení v ní absolutně nezmenšilo svobodnou spolupráci Matky Boží, která se vyznačovala právě svatostí praktikovanou vynikajícím způsobem. Všechny podstatné ctnosti křesťanského života praktikovala bez jakéhokoliv váhání a bez nedokonalostí: víru, lásku, pokoru, poslušnost, čistotu.

Mariina svatost vylučuje, že by v souvislosti s ní bylo možno mluvit o hříchu. Ona je jediný tvor, který nezakusil hříchu. V jednom ze svých hlavních děl *Přirozenost a milost* píše svatý Augustin: „Maria je zcela výjimečná a absolutně nepřipouštím, aby se v souvislosti s ní mluvilo o hříchu, neboť jak můžeme vědět, oč větší hojnost milostí jí byla udělena, aby přemohla jakýkoliv hřích, když si zasloužila, aby počala a porodila toho, který určitě neměl nejmenší hřích?“

Svatý Augustin neměl v určitém smyslu čas, aby se zabýval výslovně podstatou dědičného

hříchu u té, kterou nazýváme Neposkrvněné početí, jak je definoval Svatý otec Pius IX. v roce 1854, z čehož se tehdy nesmírně těšili Don Boskovi chlapani ve Valdoccu, zvláště pak svatý Dominik Savio.

I když Augustin nemluví výslovně o tomto argumentu, protože usiloval především o to, aby nauku o dědičném hříchu pochopili a přijali ti, kteří ji popírali, nicméně implicitně tvrdí, že Maria byla počata bez této rány, která jinak zranila všechny lidské tvory.

Maria, žena víry

Mezi Mariinými ctnostmi, na které Augustin obzvláště upozorňuje, je bezpochyby její víra. V adventní době krátce před svátkem Božího narození zve nás liturgie k rozjímání o tajemství vtělení Božího Syna a předkládá nám homilii sv. Augustina, ve které se nachází tento překrásný výrok o Mariině víře: „Maria naslouchala Božím slovu a uchovávala ve své mysli více Pravdu než v lůně Tělo. Kristus je Pravda, Kristus je Tělo: Kristus-Pravda je v Mariině duši, Kristus-Tělo je v Mariině lůně.“

Právě pro svou schopnost naslouchat a uchovávat s nábožností Boží slovo a pak je uvádět do praxe s láskyplnou pečlivostí je pro křesťany vzorem: ona s vědomím privilegií, jakých se mohlo dostat jen jí, je tím, v čem jí mají následovat. V podstatě křesťanský život není nic jiného než usilovat o plnění Boží vůle pod vedením ví-

Coello Claudio (1664): Sv. Augustin, Museo del Prado, Madrid

ry. Věřící mohou pozvedat svůj zrak a rozjimat o Panně Marii jako o krásném vzoru víry k následování.

Augustin píše: „Nesplnila snad vůli Otce Panna Maria, která pro víru uvěřila, že počne? Splnila, svatá Maria zcela jistě splnila Boží vůli.“

V roce 1964 během II. vatikánského koncilu papež Pavel VI. prohlásil Pannu Marii za Matku Církve. I to je nauka, které učil již Augustin, a to přesvědčujícím způsobem. Dát blahoslavené Panně tento titul není jen „zdvořilostí“ nebo výlevem citu. Je to titul, který jí zcela objektivně patří.

Církev je tělo s neviditelnými, ale pevnými vazbami. Toto tělo, jak říká svatý Pavel ve svých listech, má svou duši: Ducha Svatého. Toto tělo se skládá z mnoha údů: jsou jimi pokřtění věřící. Toto tělo má svou hlavu: Ježíše Krista. Protože Maria porodila Hlavu, je duchovní matkou i pro věřící, kteří jsou údy tohoto těla. Augustin velice jasně rozlišuje: „Ona je určitě Matkou jeho údů, jimiž jsme my, protože spolupracovala při vrození věřících do Církve, takže jsou údy Hlavy. Pokud jde o tělo, ona je Matkou jeho Hlavy.“ Maria je stejně tak Matkou Boží, jako je i Matkou naší. Jaká útěchyplná pravda! Jak vznešená součást naší víry! Jak bychom mohli nebyť vděční těm, kteří nám ji osvětlili a kteří ji hájí?

Z *Maria Ausiliatrice* 4/2008
přeložil -lš-

ODLOŽENÉ KŘTY

V čínské diecézi Heng Shui požadují od katechumenů důkladnou přípravu. Jak oznámila agentura Fidesdienst, o velikonoční noci byl křest udělen jen 300 kandidátům, 100 dalších neobstálo při zkoušce. Jak řekl tamní biskup, raději křest odsuneme, než abychom usilovali pouze o počet. Diecéze disponuje velmi dobrými katechety, kteří se rekrutují i z jiných diecézí.

„Na klíně Matky sedí Moudrost Otce“

Prastarý farní kostel v Re, malé obci v údolí Vigezzo asi 20 kilometrů od Domodossola, míval na vstupu nízkou bránu chráněnou portikem. Na pravou stranu brány namaloval malíř obraz Panny Marie s Dítětem a se třemi růžemi v pravé ruce. Na stuze je nápis: „In gremio Matris sedet Sapientia Patris.“

Večer 29. dubna 1494 jeden mladík, jistý Giovanni Zuccone, rozhněvaný, protože prohrál v kartách, hodil kamenem po obrazu namalovaném na průčelí kostela zasvěceného svatému Mořici. Jeden jeho kamarád ho pokáral: „Nešťastníku, zranil jsi svatou Pannu!“ Mladík uznal svou chybu a litoval toho, ale oba z místa činu utekli.

Další den jeden stařeček jménem Bartoloměj dřive, než vstoupil do kostela, dotkl se podle svého zvyku obrazu Panny Marie, aby pak udělal znamení kříže. S překvapením zjistil, že má ruku potřísněnou krví, která vytéká z rány způsobené kamenem a stéká až na zem.

Ověření zázraku

Tento mimořádný případ je bohatě zadokumentován a věrohodně dosvědčen oficiálními civilními orgány. Dva pergameny uchovávané ve farním archivu představují nejdůležitější a nezvratné důkazy o věrohodnosti zázraku, protože jsou to výpovědi očitých svědků. První pergamen z roku 1494 obsahuje svědectví starosty z Val Vigezza Daniela de Crispiho, který po podpisu notáře připojil svůj podpis i na dokument. Druhý pergamen je z roku 1500 (šest let po události) a sepsal ho úředník Angelo Romano.

Pro nás je zajímavé číst první pergamen, přeložený do běžné italštiny, popis události z pohledu toho, který věc potvrzuje:

„Slavný Bůh a Pán náš Ježíš Kristus a milost Ducha Svátého

kež ráci osvitit srdce těch, kteří popisují tak velké zázraky.

V místě Re della Val Vigezzo v diecézi Novara na vnější stěně kostela svatého Mořice přímo pod portikem kostela je pradávný obraz slavné Panny Marie a s ní jejího jednorozeného Syna na klíně Panny. Tento obraz začal ve středu 29. dubna ronit z čela krev. Tuto vytrysklou krev je možno spatřit, jak teče z čela po tváři svaté Panny a po celém obraze Jednorozeného. Několik dní tak vytékala z čela a mnoho kapek steklo až na zem na pleňu prostřenou tam, kam kapky stékaly. Krev vydávala obdivuhodnou vůni.

Pověst o těchto věcech se rozšířila po okolí Val Vigezza a ctihodný pan Daniel de Crispis, milánský občan, starosta ve Val, všechen klérus a šlechta i lidé z údolí vystoupili ke kostelu, aby viděli namalovaný obraz; viděli obraz a krev, která se z čela a z obrazu ztratila, se zázračně znovu zjevila.

Jmenovaný starosta a další klerici a šlechtici nejprve prozkoumali zeď kostela a její části, aby viděli, zda úkaz není uměle vyvolán, a přesvědčili se, že krev vytéká zázračně a nikoliv uměle z čela obrazu, protože toto místo se jevílo jako proražené. Když starosta slyšel, že nějaký Giovanni Zuccone právě v onu středu hodil po obra-

zu kamenem, sebral několik svědectví podepsaných Petrem da Balcone, písařem téhož starosty, a svědectví, která dosvědčují to, co jsme uvedli.

Milostný obraz Panny Marie s Dítětem a se třemi růžemi

Následovala zázračná znamení a divy zaznamenané v blízkosti téhož kostela. Ačkoliv lokalita Re, kde se obraz nachází, je lesnatá a občané velmi chudobní, začali budovat nový majestátní kostel, ale nemohli ho přivést ke konci pro svou chudobu a viděli nezbytnost prosit o pomoc věrné Kristovy následovníky.“

Následují podpisy a razítka úředních svědků: „Já, Pierino, syn Viléma da Balcono, veřejný notář z Val Vigezza spolu s uvedeným panem starostou a notáři, kteří byli u věci přítomni, jsem viděl vše tak, jak je to zapsáno, a pro potvrzení věro-

hodnosti všeho řečeného jsem se podepsal.“

„Já, Giovannino, syn Dionysia de Rossi, veřejný notář ve Val Vigezzo spolu s řečeným starostou a notáři, kteří byli u věci přítomni, jsem viděl vše tak, jak je to zapsáno, a pro potvrzení věrohodnosti všeho řečeného jsem se podepsal.“

„Já, Pietro de Rossi, syn pana Giovanniniho, obyvatele ze Santa Maria uvedeného Val Vigezza, veřejný notář spolu s řečeným starostou a notáři, kteří byli u věci přítomni, jsem viděl vše tak, jak je to zapsáno, a pro potvrzení věrohodnosti všeho řečeného jsem se podepsal.“

„Všem a každému, kteří pozorovali tyto věci, já Daniel de Crispis, občan z Milána a starosta ve Val Vigezzo, dosvědčuji, že když se rozšířila pověst o výše popsaném krváčení, odebral jsem se na uvedené místo v Re spolu s velkým množstvím kleriků a šlechticů z údolí, viděl jsem uvedený obraz potřísněný krví a prozkoumal jsem a dal prozkoumat zdi, kde je obraz namalován, a ověřil jsem, že uvedené věci se staly zázračně a nikoliv uměle, a přezkoušel jsem svědectví, jak je výše uvedeno. Proto na důkaz věrohodnosti a v síle toho, co bylo řečeno, nařídil jsem, aby byl pořízen platný zápis s přiložením mé pečeti.“

„Já, Petr, syn Antonia de Balcone z Craveggia ve Val Vigezzo, notář a písař uvedeného pana starosty, jsem ověřil to, co bylo uvedeno, a podepsal jsem se. Danielle L. S.“

Giovanni Zuccone, mladík, který prorazil obraz, přesto že činu litoval, několik dnů po urážce Madony byl vypovězen z Valle a s ním, jak bylo v místě zvykem, i jeho příbuzní.

Tímto zázrakem krve Madona ukázala svou mateřskou ochranu pro všechny věřící, kteří se k ní obraceli, jak to dosvědčují četné tabulky *ex voto* zachované ve svatyni.

Z Maria Ausiliatrice 4/2008
přeložil-lš

Nový farní kostel v Re, malé vesničky v údolí Vigezza

Na sarkofágu P. Josefa Kentenicha, zakladatele Schönstattského hnutí, je nápis, který nám připomíná podstatu jeho života a jeho poslání: DILEXIT ECCLESIAM – Miloval Církev a chtěl, aby všichni, kdo jsou mu svěřeni, ji milovali.

To, co je možno těmito slovy rychle vyslovit, nebylo pro P. Kentenicha nějaké romantické přání horlivého venkovského faráře. Kentenichův pohled na Církev měl svou šířku, měl velký rozměr.

P. Kentenich byl jako kněz v koncentračním táboře a vytrpěl mnoho pro Krista a pro Církev. Po svém návratu z koncentračního tábora chtěl P. Kentenich vstoupit do nitra Církev, v jejímž lůně se zrodilo jeho dílo, Schönstattské hnutí: v něm chtěl strávit celý svůj život. S lítostí musel konstatovat, že tato Církev jeho nabídku nepřijímá. Postavila se k němu jako k podezřelému, ba nebezpečnému elementu. Místo dialogu a věcné výměny názorů nastoupilo záhy obviňování a autoritativní opatření. Církev v té době nebyla připravena na charismatickou změnu života, s jakou přicházel Schönstatt. Duch Svätý musel pro to teprve připravit podmínky a P. Kentenich musel na sebe vzít kříž. Byl vyhnán do zámoří a neměl žádný kontakt se svým dílem.

Několik měsíců po svém příchodu do Milwaukee napsal P. Fischerovi: *Jestliže chce Maria v Schönstattu znovu porodit Krista, pak je vhodné, že dělá nejprve pokus se mnou. Je samozřejmé, že život Spasitele se musí odehrát ve všech fázích, včetně fáze ukřižování a pohrdání.*

Po 14 letech (!) církevního zkoumání, během kterých byl P. Josef Kentenich odloučen od hnutí, pracoval trpělivě jako farář německé farnosti v Milwaukee a v plné důvěře v Boží Pro-

zřetelnost a zásah Matky Boží čekal na výsledek, přijal ho Pavel VI., plně ho rehabilitoval a uznal jeho dílo definitivně jako cestu katolického apoštolátu v moderní době.

Přes tyto dlouholeté zkoušky, nepochopení a pohrdání ze strany Církev a jejích zástupců stojí na jeho sarkofágu nápis: DILEXIT ECCLESIAM. Miloval Církev. A to nejsou prázdná slova. Jsou to slova dosvědčená jeho životem a dokonce i jeho pronásledováním od Církev. A v tom se ukazuje, čím vlastně Církev pro P. Kentenicha byla.

Čím tedy byla Církev pro P. Kentenicha?

Církev pro něho byla **živé tajemství víry**, nadpřirozená skutečnost, pro kterou nejsou rozhodující vnější struktury a chybující lidé, nýbrž Boží příslib, že bude stát skrze Církev při nás po všechny dny až do konce světa.

Církev byla pro něho skrze jeho dílo celosvětovým **životním prostorem** s oblažující zkušeností zajímavé mnohotvárnosti u rozličných národů a kultur, ale také skličující zkušeností slabosti a malodušnosti.

Církev byla pro něho **hnacím faktorem jeho životního příběhu**, který mu dopomohl k rozvoji a který byl pro něho velmi důležitý, i když mu představitelé Církev připravili velmi bolestné zkušenosti s důsledky, které musel nést po celý svůj život. Celou osobní cestu P. Kentenicha však rozhodujícím způsobem určila Církev.

„Chceme jen Boží plán“

Protože nežil sám pro sebe, reagoval na tvrdé zkoušky podobně jako jeho Pán a Mistr: úplným sebeodevzdáním do Boží vůle. Ta se projevovala

právě také v těchto často spleťtých a bolestiplných poměrech a událostech. P. Kentenich sledoval stopu Boha, kterého uznával za moudrého a milosrdného Otce. Několik týdnů před svým vyhnáním v říjnu 1951 řekl: *My nechceme konec konců nic jiného než zastupovat Boží věc. Vládnout má On, nikoliv my. Naše čest může být pošlapána, můžeme být rozdraceni, upáleni, jen jeden musí žít. Kdo je to? Bůh a Matka Boží, všude musí triumfovat Boží království. ... Nechceme naši rodinu, jestliže neodpovídá Božímú plánu, my chceme výlučně jen Boží plán (OW 51,63).* Jelikož tento plán předvídal, že má být připodobněn ke Kristu, musel na sebe vzít kříž. Bezpodmínečné následování Krista, sama podstata křesťanského úsilí o svatost, si žádalo takovou cestu. Toto následování však přináší také účast na plnosti života zmrtychvstalého Pána. Teprve tak dosáhne Kristova láska plné účinnosti v lidském srdci.

Právě v jednom kázání v Milwaukee se P. Kentenich ptá: *Čím to je, že náš křesťanský život má často tak málo vzpruhy, tak málo radosti, dynamické síly, iniciativy, tak málo výbojnosti? Odkud to všechno je? Zůstáváme na kříži jen viset. Jistě, to je velmi cenné. Ale k čemu to pomůže? ... Každopádně si myslím, že když nemyslíme na účast na božském životě a nemyslíme na účinky této účasti, zůstaneme v jádru pesimisty se svěšenou hlavou. Již nyní však přijímáme účast na Spasitelově oslaveném těle... Jak velice bylo ono pohyblivé! Hned zde a hned zase tam. Co to znamená? Hned! Moje duše musí být bdělá. K čemu? Musí být pohyblivá, vnímává pro všechna vnuknutí, která nám dává Boží láska. Jak velká je to věc, když může člověk nést s radostí za Spasitelem jeho kříž a může si říct: Vstát z mrtvých! To lepší já, Boží dítě ve mně, se nyní probouzí a je čilé. (25. 4. 1965 Aus*

P. Josef Kentenich před papežem Pavlem VI.

dem *Glauben leben* Vallendar 19945, sv. 17).

Jakkoliv P. Kentenich miloval Církev a vášnivě ji chtěl posílit a podpořit svým dílem, vůbec to nebyla samozřejmost. Jeho mladá léta se vyznačovala hledáním. I víra i Církev byly podrobeny zkoušce. V osobě Matky Boží získal zachraňující a posilující vztah. *Neznám žádného člověka, který by měl hlubší vliv na můj vývoj*, napsal o svém stříbrném kněžském jubileu 1935. Skrze Marii měla pro něho víra a Církev svou tvář. Můžeme si v tomto smyslu osvojit tuto životní zkušenost P. Kentenicha: Církev s tváří – skrze Marii.

Církev s tváří

V současné situaci Církev zůstává pro nás trvalou výzvou uvést znovu do života Kentenichovo DILEXIT ECCLESIAM. P. Kentenich nesporně již na konci Koncilu s bolestí píše o tom, že Církev ztrácí svou tvář. V roce 1964 konstatuje: *Tvář dnešní Církev je pro nás rozčarováním.* Tuto větu řekl v jednom kázání v Milwaukee ve fázi, kdy Koncil zápasil ve svých poradách o místo Matky Boží. Jeho výklady nám ukazují, jak hledal odpověď na zklamání z obrazu Církev. Účinné řešení našel ve dvou dimenzích, které se mu nabízely a které nejen před 40 lety, ale i dnes představují podnětné impulzy. Jeho první odkaz: *Církev získává odpovídající tvář skrze každého jednotlivého křesťana.* A druhá shrnující odpověď: *Církev získává svou tvář skrze Marii.*

Z-sks- 14/2008 přeložil -lš-

Naděje, rozvaha, odvaha, to jsou hesla, která dobře vystihují každodenní „dobrodružství“ rodin a podnikání. Ale kolikrát jsou tyto termíny používány v článkách a debatách o ekonomické krizi v případě Spojených států, evropských států a konkrétně Itálie? A v těch, ve kterých se diskutuje o příčinách a nápravě mezinárodní finanční krize? Zde jsou potom nutné jiné termíny, jako je důvěra a kredit. Ale co se vlastně skutečně skrývá za technickými výrazy, jako „krize důvěry v kreditní trh“? Stačí opravdu dýchavičně šmejdít k technické brašně, abychom našli nepravděpodobné trvalé řešení?

Finanční krize nejsou případy nevysvětlitelné ani zřídka. Každé desetiletí se objeví krize. Vzpomeňme si na řetěz krizí v devadesátých letech, které oběhly všechny kontinenty počínaje Evropou (1992), Mexiko (1994), Jižní Asii (1997), Rusko (1998), a následovala krize trhu ještě zářdnější než dnešní. Dnešní finanční krize má rozměry krize globální.

Dějiny monetárních a finančních systémů jsou dějinami krizí trhu, které pak vedou krok za krokem k reformám veřejných institucí (ústředních bank, organismů dohledu nad finančními trhy), buďto aby se vyřešily negativní důsledky aktuální krize, nebo aby se předešlo krizím novým. I když hubený výsledek preventivních akcí probíhá před zraky veřejnosti.

Aktuální krize má tóny ne-souvislého probouzení po dlouhé fázi podnapilosti finančního trhu, o které se pěly chvály na účinnost a flexibilitu, inovační kapacitu a přizpůsobivost. Nyní všichni objevují význam veřejné autority a přísnější regulace finančních trhů. Zvláště ve Spojených státech se mluví o nezbytnosti vytvořit nový systém pravidel, který by omezil riziko, jakému jsou vystaveni činitelé a které by mělo za následek snížení komplexního rizika.

Sociální nauka Církve jako odpověď na ekonomickou krizi

Je jistě správné domyslet důsledky krize a hledat způsob, jak se vyhnout budoucím krizím pomocí přiměřenějšího systému pravidel. Ale zkušenost nás učí, že sama pravidla nestačí na zamezení budoucích krizí. Dokonce právě pravidla často vyvolala nestabilitu. Nová pravidla vedou činitele k úsilí najít nové nástroje, jak dosahovat svých cílů, a riziko, které bylo vyhozeno dveřmi, se vrací oknem. Žádný mechanismus, žádný státní a tržní technicismus nemůže mezinárodní finance zachránit. Oba jsou jen nástroje, žádný z nich nemá rozhodující vliv.

Často slyšíme řeči, že reálná ekonomie je dobrá, ale finance jsou špatné: že finance by měly být ve službách reálné ekonomie. Ve skutečnosti je nemožné oddělovat ekonomii a finance.

Pochopit tuto krizi se tak trochu podobá snaze vytáhnout z talíře jednu špagetu. Je to komplikované, ale nikoliv nemožné. Když špagetu vytáhneme, vidíme, jak se nám představují dva extrémy. Na jedné straně je rodi-

na a dluh na nemovitosti, v sociálním prostředí, kde je normální se zadlužit. Uprostřed je dlouhý a komplexní řetěz finančních operací vzniklých z původního dluhu. Na druhém konci špagety je subjekt, který se rozhodl koupit anonymní a sofistikovaný finanční produkt, který v sobě obsahuje (ale to víme teprve nyní, když jsme celou špagetu vytáhli) odměnu za přijetí rizika, že tento dluh nebude zaplacen, že nemovitost bude vyvlastněna a prodána. Právě proto se vyšplhaly tak drasticky ceny za nemovitosti. A tak dochází k tomu, že ten, kdo koupil tento titul, z obav, že utrpí ztrátu, rozhodne se ji prodat a prudce sníží její cenu. Když se díváme na mezinárodní finanční krizi, musíme se ptát: co je ještě reálnějšího než nemovitost? Žijeme v konkrétnosti času a zvykli jsme si jednat v nejistých souvislostech. Potřebujeme reálné peníze, most mezi přítomností a budoucností: proto chceme šetřit pro budoucnost našich dětí, proto hledáme, kdo by nám po-

skytl úvěr, abychom mohli realizovat náš projekt.

Dovíme se více o ekonomii a financích, když se poučíme u toho, kdo je expertem na lidstvo. V tom je sociální nauka Církve drahocenným zdrojem. Ne, že by obsahovala hotové odpovědi, ale protože pomáhá klást relevantní otázky a realisticky je umísťovat. Jak vyjít z této finanční krize? Jak se vyhnout dalším? Jaké finanční instituce mohou přispět k výstavbě?

Jako každá lidská realita je finanční realita hluboce ambivalentní: není možno ji ani zavrhnout, ani zbožňovat. Především je třeba vynaložit úsilí, abychom ji pochopili. Ten, kdo formuje mládež jako finanční experty, musí ji učit nejen rafinovaným technikám, jistě nevyhnutelným, ale musí ji učit také ptát se radikálnějšími slovy – naděje, rozvaha, odvaha –, které jsou základem finanční etiky. To není zvláštní obor studia financí; opravdu etické jsou ty finance, které se usilovně snaží být mostem mezi přítomností a budoucností. Je třeba demaskovat a potírat „struktury hříchu“, které se ve financích zahnízdí a které vedou k honbě za vyhoceným ziskem a mocí za každou cenu, ať už na trhu, nebo v regulačních institucích. Plánování je pro finanční instituce správná a velice důležitá věc a nikdy nebude u konce. Bez ní nebude ve společnosti spravedlnosti. Ale, jak učí sociální nauka Církve, spravedlivé instituce nemohou vzniknout bez morálního konsenzu o základních lidských hodnotách, které je nutno hájit i za cenu obětí.

(Autorka je docentkou mezinárodní politické ekonomie a aplikovaných financí pro rozvoj na Katolické univerzitě Sacro Cuore v Římě.)

L'Osservatore Romano
Překlad -lš-

VRAŽDY KATOLICKÝCH KNĚŽÍ

Známý katolický kněz a ochránce lidských práv M. X. Karunarantnam ve Srí Lance byl zabit při bombovém atentátu. Tento kněz s neobyčejnou odvahou hájil lidská práva. Při jeho návratu po nedělní mši svaté vybuchla na ulici bomba, která ho usmrtila.

* * *

Dva neznámí pachatelé vtrhli do budovy farnosti Panny Marie fatimské na jihu Mexico City a těžce zranili 33letého kněze Julia Cesara Mendozu Akuna. Spolubratr ho našel v kaluži krve. Zraněný krátce po převozu do nemocnice svému zranění podlehl. Důvody tohoto přepadení nejsou známy.

DALŠÍ HRDINNÁ MATKA

Itálie má další matku – hrdinku, která obětovala svůj život za život svého nenarozeného dítěte. Je jí Paola Brendová, která při diagnóze rakoviny odložila chemoterapii, aby neublížila svému dosud nenarozenému dítěti. Syn Nicola se narodil zdravý, ale matka rakovině podlehla. Při pohřbu matky ocenil biskup Corrado Pizzio z Vittorio Veneto oběť ženy, která nám dala příklad, jak je třeba dát svůj život za život druhého.

Růženec jako nové jaro

Promluva papeže Benedikta XVI. při májové pobožnosti na první sobotu 3. května 2008

Na závěr této mariánské modlitby chtěl bych se obrátit na všechny se srdečným pozdravem a poděkováním za vaši spoluúčast. Tento chrám je v Římě po výtce mariánský, protože v něm lid Města uctívá s velkou zbožností obraz Panny Marie Salus Populi Romani. S radostí jsem přijal pozvání, které jsem dostal na první sobotu měsíce května, abych zde vedl modlitbu svatého růžence podle krásné tradice, kterou jsem prožíval od svého dětství. V paměti mé generace vyvolávají totiž májové večery vzpomínky na podvědomé setkání při májových pobožnostech ke cti Panny Marie. Jak totiž zapomenout na modlitbu růžence ve farnosti nebo i na dvorech domů a na ulicích v městečkách?

Nyní si společně potvrzujeme, že růženec není nějaká zbožná praktika jako pozůstatek minulosti, jako modlitba z jiných časů, na které vzpomínáme s nostalgií. Poznáváme právě růženec naopak jako nové jaro. To je nesporně výmluvné znamení lásky, jakou mladé generace žije k Ježíši a jeho Matce Marii. V současném tak rozptylujícím světě pomáhá nám tato modlitba postavit Krista do středu, jak to dělala svatá Panna, která v nitru rozjímala o všem, co On činil a mluvil. Když se modlíme růženec, znovu ožívají důležité a významné okamžiky z dějin spásy; procházíme různé etapy Kristova poslání. Srdce se s Marií soustřeďuje na Ježíšovo tajemství. Stavíme Krista do středu našeho života, naší doby, našich měst, skrze kontemplaci a rozjímání o svatých tajemstvích radosti, světla, bolesti a slávy. Kež nám Maria pomáhá přijímat do sebe milost, která vyzařuje z těchto ta-

jemství, aby skrze nás mohla „zavlažit“ společnost, počínaje každodenními vztahy, očistit ji od tolika negativních sil a otevřít ji Boží novosti. Když se modlíme růženec, nikoliv mechanickým, povrchním, nýbrž autentickým, hlubokým způsobem, přináší dokonce mír a smíření. Obsahuje v sobě obrozující sílu v nejsvětějším jménu Ježíš, vzývaném s vírou a láskou uprostřed každého Zdravas Maria.

Draží bratři a sestry, děkujeme Bohu, že nám dovolil prožít tento večer tak krás-

ný na milosti, a v dalších májových večerech, i když se rozejdeme, ať se cítíme ve vlastních rodinách a společenstvích stejně blízcí a spojeni v modlitbě. Zvláště v těchto dnech, kdy se připravujeme na slavnost Letnic, budme ve spojení s Marií a prosíme skrze církev o nové vylití Ducha Svatého. Jako na počátku kež pomáhá Maria všem křesťanským společenstvím vytvořit jedno srdce a jednu duši. Svěřuji vám nejnaléhavější úmysly mé služby, potřeby církve, velké problémy lidstva: mír ve světě, jednotu křesťanů, dialog mezi kulturami. A když myslím na Řím a na Itálii, zvu vás k modlitbě za konkrétní pastorační potřeby diecézí a za solidární vývoj této milované vlasti. Na nového římského primátora ctihodného pana Gianni Alemanna, kterého vidím zde přítomného, se obracím s přáním zdárné služby pro dobro celého městského společenství. A všem, kteří jste se zde sešli, i všem, kteří jsou s námi spojeni prostřednictvím rozhlasu a televize, zvláště nemocným a chorým uděluji ze srdce apoštolské požehnání.

Bollettino Vaticano 3. 5. 2008

MISIJNÍ A ROZVOJOVÝ PROJEKT POMOZME HONDURASU! OBLASTI PUERTO CORTES, OMOA, CUYAMEL

Honduras je rozvojový, převážně zemědělský stát, po Nikaragui největší v regionu Panamské šije (112 492 km²), zároveň druhý nejlidnatější stát Střední Ameriky (cca 7 mil. obyvatel). Podle HDP na obyvatele (v roce 2004 - 1060 USD) se však Honduras řadí po Haiti a Nikaragui mezi nejchudší země Latinské Ameriky. V zemi žije cca 77 % obyvatel na hranici chudoby, na venkově až 80 %. Celkem 45 % obyvatel žije v extrémní chudobě. Nezaměstnanost dosahuje až 30 %.

V listopadu 1998 zasáhl Honduras hurikán Mitch, který způsobil zemi značné materiální škody, jejichž výše dosáhla 5 miliard USD (tj. cca 95 % HDP v roce 1998). Zemřelo 5657 osob. Hurikán Mitch zničil 70 % infrastruktury, vrátil Honduras o téměř 50 let zpět.

Děti jsou často zneužívány na práci. Přestože je v zemi povinná šestiletá školní docházka, minimálně 30 % dětí školu nenavštěvuje, a to kvůli nutnosti vlastní obživy. Podvýživa je zde častým jevem. Vysoká úmrtnost dětí v raném věku a nízký věkový průměr populace jasně hovoří o zaostalosti zdravotní péče. Neexistuje systém sociálního zabezpečení, také nedostupnost léků způsobuje nemalé problémy. Když chudý člověk onemocní a je opuštěný, má malou šanci na přežití.

Slovenská provincie Misijní společnosti sv. Vincenta z Pauly od r. 2005 spolupracuje se Zaragozskou provincií (Španělsko) na misi v oblasti Puerto Cortes - persónálně i ekonomicky. Spolubratři zde za posledních 15 let svého působení vybudovali sirotčince, domovy pro podvyživené děti, domov pro staré a nemocné a zdravotní střediska. Zřídili misijní charity, které neustále mapují situaci a snaží se pomoci nejpotřebnějším lidem v jejich nouzi a nemoci. P. Stanislav Bindas CM danou oblast již třikrát osobně navštívil a pomáhá zde v misijní činnosti. Jeho spolubratři se nyní nejvíce potýkají s nedostatkem zdravotnického materiálu. Jejich plánem vedle hlavních projektů je zajistit zdravotnický materiál v dostatečném množství, nakoupit jej přímo v Hondurasu a podpořit tak místní ekonomiku.

Misijní společnost sv. Vincenta (Slovenská provincie) působící ve farnostech Loštice a Moravičany ve spolupráci s Charitou Zábřeh vyhláší sbírku na pomoc těmto zdravotně-sociálním projektům. Pro pomoc „partnerské oblasti“ Puerto Cortes byla zvolena forma finanční sbírky, která trvá od 20. března do 30. června 2008.

P. Stanislav Bindas CM při jedné ze svých návštěv v Hondurasu

Shromážděné prostředky budou použity hlavně na podporu těchto projektů:

- domov pro 30 starých a nemocných
- centrum pro 35 podvyživených dětí
- sirotčinec pro 32 dětí
- Solidarity - vzájemná charitativní výpomoc ve vesnicích

Příspěv můžete jedním z následujících způsobů:

- zaslat svůj příspěvek bankovním převodem na účet Charity ČR, vedený u České spořitelny, Praha 1, číslo: 22770022/0800; nezapomeňte uvést variabilní symbol: 1161;
- donést svůj dar v hotovosti na faru v Lošticích, Moravičanská 22, tel.: 583 445 043;
- donést svůj dar v hotovosti do účetny Charity Zábřeh, Žižkova 15, Zábřeh (ve všední dny 7-15.30 hodin), tel.: 583 412 587.

Na požádání vystavíme dárcům potvrzení o daru pro daňové účely.

Konání sbírky má Charita Česká republika, pod jejíž patronací sbírka probíhá, povoleno Ministerstvem zahraničí ČR a Magistrátem hlavního města Prahy.

Děkujeme za Vaši ochotu pomáhat lidem v těžké životní situaci.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. (Mt 5,7)

KONTAKT: Misijní společnost sv. Vincence de Paul, Římskokatolická farnost, Moravičanská 22, 789 83 Loštice
tel., fax: 583 445 043, e-mail: lostice_cm@centrum.cz,
<http://www.vincetini.sk>

Charita Zábřeh, Žižkova 15, 789 01 Zábřeh - tel./fax: 583 412 587
e-mail: zabreh@caritas.cz • <http://www.zabreh.caritas.cz>

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

důstojnosti. Úzkostlivá péče o tělo a „shromažďování do stodol“ je dnes podstatnou náplní a smyslem lidského života.

Lidé se vždy proviňovali proti Božímu zákonu, ale snad nikdy nebyl jejich vzdor proti evangeliu tak otevřený, sebevědomý, přímo manifestačně programový. Stále více se prosazuje situace, že tato zpohanštělá společnost už ani nestrpí jakoukoliv výtku na toto téma.

Jestliže však se ve společnosti vytvoří životní styl, který je přímo v diametrálním rozporu se slovy evangelia, pak je třeba neúnavně troubit na poplach, a to nikoliv jen proto, že taková společnost na sebe svolává Boží hněv, ale především proto, že taková společnost i bez Božího trestu sama sobě chystá neodvratnou záhubu. Každopádně je to společnost bez perspektiv a bez vyhlídek a také je to společnost bez skutečných spolehlivých a důvěryhodných vůdců.

Každý, kdo jen trochu vnímá dění kolem sebe, musí vidět a slyšet, že to ve stavbě této společnosti povážlivě praská. A praská to v místech, na která by především mělo být spolehnutí, jako je např. bezpečnost a péče o zdraví slabých a nemocných. To, že se daří jakž takž zacelovat stále nové trhliny, není samo o sobě žádnou zárukou, že tuto přeexponovanou společnost nemůže kdykoliv postihnout řetězová reakce katastrofálních selhání, podobná náhlému zhroucení energetické sítě, kterou už některé země zažily.

Je neklamným důkazem úpadku společnosti, když si přestane vážit své základní buňky, přirozeného prostředí stabilní rodiny jakožto jediného místa, kde se rodí a utváří lidský život, kde se do lidského srdce účinně zasévají a kde mohou dozrávat podstatné lidské vlastnosti. Není pak divu, když právě pod povrchním zdáním společnosti, která si jako nikdy předtím „naplno užívá života“, se objevuje nebývalé

množství individuálních i společenských patologických jevů, které jsou příznakem nikoliv vzvztažující, ale degenerované společnosti, která v sobě dusí a ničí základní předpoklady společenského soužití. Úměrně s tím, jak se společnost smiřuje s pošlapáváním přirozeného mravního zákona a nejrůznějším způsobem podporuje bujení lidského sobectví, smiřuje se s vymíráním základních lidských kvalit, jako je vědomí mravní odpovědnosti a spolehlivosti a schopnosti a ochoty k oběti pro druhé.

Kde se ztratila úcta k Bohu, vytratí se brzy i úcta k člověku a vůbec k celému stvoření. Ani po tragických zkušenostech minulého století nedošlo k žádnému zásadnímu obratu. Společnost se nevrátila k Bohu, ale opět spoléhá jen sama na sebe. Domnívala se, že se všechno napraví, když si vytvoří svou Chartu lidských práv. Jak je však možno očekávat, že bude mít v úctě taková lidská ustanovení ten, kdo nemá v úctě Nejvyššího a jeho moudrá přikázání?

Mezi lidská práva zakotvená v Chartě se nedostalo to nejpodstatnější: právo člověka na lásku. Lásku patří k nejzákladnějším lidským potřebám. Protože každý člověk – jakožto Bohem k jeho podobě stvořené jedinečné dílo – má svou nezrušitelnou důstojnost, je hodný úcty a je také hodný lásky.

Všechna Boží přikázání se dají zredukovat na jedno jediné: a to je přikázání lásky.

Nejvyšší zákonodárce může takový svůj zákon vyhlásit plným právem, protože to je také nejvyšší zákon, kterým se sám řídí. Řídí se jím nikoliv jako odněkud zvenčí uloženým, nýbrž jako vlastní podstatou.

Kdyby mezi lidmi panovala láska a vzájemná úcta, žádné charty by nebylo zapotřebí, protože by ani nedocházelo k tomu, že by jeden druhému upíral jeho práva. Ovšem jestliže se místo lásky a vzájemné úcty zahníz-

dí v srdcích lidí bezohledné sobectví, pak ani vyhlášená Charta práv nepřinese řešení, jak to vidíme konkrétně v případě bezohledného, doslova masového zabíjení nenarozených dětí.

Když budeme naopak hledat jednoho společného jmenovatele životních zásad a praxe současného světa, dospějeme k jednomu pojmu, a tím je zákonem chráněné sobectví. Zdá se přímo neuvěřitelné, že se tak děje na kontinentě, který byl skrz naskrz křesťanský, ale který se od této své minulosti tak zásadně odvrací, že se stydí k ní oficiálně přiznat.

Kdybychom chtěli vystopovat, jak se může společnost ve svých základních životních postojích a zásadách otočit o 180°, zjistili bychom, že se tak děje po malých krůčcích, na jejichž začátku je vždy **ztráta úcty** ke zdrojům a představitelům základních životních hodnot. Je to postupné hromadění malých „výjimek“, drobných „až na“ a „ale“. Při postupném „ulamování“ zdánlivě okrajových a nepodstatných otázek, které přináší určité zdánlivé výhody, nutně dojde nakonec i na podstatné a zásadní „jádro“, a proces zneuznání pravd evangelia se stane nevratným. Aníž si to postižení uvědomují, úměrně s tím, jak se zmenšuje jejich úcta k Boží autoritě, roste jejich respekt k autoritě Božího Nepřítele a jeho nastrčených spojenců.

Když se dáblu poprvé podařilo nahlodat u prvních lidí jejich úctu k Bohu ve svůj prospěch („nevěřte Bohu, věřte mně“), poznali katastrofální důsledky takřka bezprostředně. Ale jestliže tyto důsledky ihned nepocítí, ale naopak mají dojem, že si polepšili, jak je tomu nyní, je každý takový posun v úctě nebezpečný precedens k dalším posunům, které nakonec nabývají povážlivých rozměrů. Náš Nepřítel to velice dobře ví, a proto se všemožně snaží, aby naši úctu k Pánu vytrvale nahlodával a odrazoval nás od jejich projevů.

Opravdovou úctu k Nejvyššímu a jeho Slovu si musíme proto sřežít a prohlubovat ji nejen proto, že ji Nejvyšší zasluhuje, ale i proto, že je to v našem osobním zájmu, protože na stupni této naší úcty závisí i naše láska, naše důvěra a naše vytrvalá věrnost. Zdrojem naší úcty k Pánu je soustavné poznávání jeho vznešenosti, svatosti a jeho lásky a její každodenní potravou jsou vytrvalé, přesvědčené a uvědomělé projevy a úkony této úcty.

Jestliže k někomu chováme opravdovou úctu, kde více musíme dbát na tuto úctu a podle ní řídit všechno své konání než při osobním styku s ním? V této souvislosti nás musí naplňovat oprávněnými starostmi smutná skutečnost, když jsme svědky zřetelné ztráty úcty a jejich projevů právě v osobním styku věřících s jejich nejsvětějším a nejvyšším Pánem a Bohem, přítomným pod svátostnými způsoby.

Že takové starosti a obavy nejsou planým výmyslem, poznáváme z toho, že se tento pokles úcty projevuje také prakticky v tom, jak přibývá křesťanů, kteří postupně akceptují a přejímají do svého způsobu života od současně zpohanštělé společnosti její názory, postoje a obyčeje a vzdalují se bez velkých výčitek svědomí od nezrušitelných zásad evangelia. Z toho je zřejmé, že proces eroze, který za poslední staletí vykonal své zhoubné sekuularizační dílo na kdysi zcela křesťanských národech, zaměřil se nyní na ty zbytky, kterým jejich předkové ještě stačili předat poklad víry.

Důsledná obnova eucharistické úcty je proto *conditio sine qua non* pro opravdový návrat k životu podle víry. Toho si byl velmi dobře vědom Jan Pavel II. a důrazně nás vyzýval k obnově této úcty ve své poslední encyklice *Ecclesia de Eucharistia* a navazujících materiálech, jako je *Redemptionis sacramentum* a další. Jejich skutečný ohlas však bohužel zdaleka neodpovídá jejich naléhavosti, což je velmi povážlivé.

-lš-

Neděle 25. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Potkal jsem Boha v temnotě 8.04 Z pokladů duše 8.08 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (57. díl): Karkulka 8.25 Deti (P) 8.40 Insita v Srbsku 9.10 Ecce homo: Nádej 9.15 Pro zdraví 9.25 Pro vita mundi (83) - Mgr. Monika Guříková 10.00 Přenos mše svatě ze Slovenska (L) 11.05 Vzpomínka na brněnskou operetu 11.50 Z pokladů duše 11.55 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 12.45 Na koberečku (45) 13.00 Phatfish 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Exit 316 (36. díl): Zlozvyky 16.25 Noční univerzita 16.45 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 17.25 Deti 17.40 Ve jménu Ježíše (26. díl): Království Boží a ostatní království (P) 18.00 Žít a spívat 18.25 Cesty za poznáním: Jabrin, Egyptian museum, Les Baux de Provence 19.05 Cesty za poznáním: Yosemiteký národní park 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (482) (P) 20.35 Koncert královský (P) 21.35 Vzpomínka na brněnskou operetu 21.50 Prostě aby si hráli a neblbli 22.05 Bez hábitu: Piaristé - Strážnice 23.30 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 26. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 8.35 Na koberečku (45) 8.50 Noční univerzita 9.10 Octava dies (482) 9.40 Cesty za poznáním: Mexico City 10.05 Potkal jsem Boha v temnotě 10.35 Valdocco (P) 10.50 Přírodní krásy Ameriky (1/3) 11.40 Bolek a Lolek (57. díl): Karkulka 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (53) - Jan Tomiček 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Slunce ve tváři 16.35 Valdocco 16.45 Insita v Srbsku 17.20 Exit 316 (36. díl): Zlozvyky 17.40 Zpravodajské Noeviny 17.50 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 18.10 Žít a spívat 18.35 Bolek a Lolek (57. díl): Karkulka (P) 18.45 Cesty za poznáním: Mexico City 19.15 Čtete z křesťanských periodik 19.20 Deti 19.35 Litanie loretánské 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Hluboká (P) 20.30 Na koberečku (45) 20.45 Deti 21.00 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 22.05 Slunce ve tváři 22.35 Octava dies (482) 23.00 Koncert královský 0.00 Žít cestou 0.30 Jen jeden plat 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 27. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Octava dies (482) 7.35 Exit 316 (36. díl): Zlozvyky 7.55 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 8.20 Slunce ve tváři 8.50 Ecce homo: Nádej 9.05 Pro vita mundi (83) - Mgr. Monika Guříková 9.40 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River, Waterfalls Northern Iceland 10.10 Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku 10.40 Bolek a Lolek (57. díl): Karkulka 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia a odbor. uč-

liště v Kinshase v Kongu (R) 13.20 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Insita v Srbsku 16.35 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 17.00 Zpravodajské Noeviny 17.10 Slunce ve tváři 17.40 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River, Waterfalls Northern Iceland 18.10 Dětská televize (5/2008) 18.35 Kuklík a sova Vihuela (8. díl) (P) 18.45 Deti 18.55 Čtete z křesťanských periodik 19.05 Přírodní krásy Ameriky (2/3) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Piaristé - Strážnice 21.05 Tygři oceánů (7/15) (P) 21.40 Já rád pracuji 22.05 Ecce homo: Nádej 22.10 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 22.35 Octava dies (482) 23.00 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 23.40 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River, Waterfalls Northern Iceland 0.10 Pro vita mundi (53) - Jan Tomiček 0.50 Zpravodajské Noeviny 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 28. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Bez hábitu: Piaristé - Strážnice 8.05 Ecce homo: Nádej 8.10 Tygři oceánů (7/15) 8.45 Na koberečku (45) 9.00 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 9.40 Valdocco 9.50 Zpravodajské Noeviny 10.00 Cesty za poznáním: Victoria, Mekong Delta, Lemmenjoki 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 12.15 Pro vita mundi (53) - Jan Tomiček 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 17.15 Přírodní krásy Ameriky (2/3) 18.15 Exit 316 (37. díl): Stres (P) 18.45 Pro vita mundi (83) - Mgr. Monika Guříková 19.25 Čtete z křesťanských periodik 19.35 Litanie loretánské 19.55 Z pokladů duše 20.00 Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar (P) 20.20 Pro zdraví (P) 20.30 Kostel sv. Václava (P) 20.40 Zpravodajské Noeviny 21.00 Slunce ve tváři 21.30 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 22.00 Žít a spívat 22.25 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 0.35 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 29. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 7.45 Deti 7.55 Octava dies (482) 8.25 Dětská televize (5/2008) 8.50 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 9.50 Cesty za poznáním: Mexico City 10.15 Exit 316 (37. díl): Stres 10.35 Žít a spívat 11.00 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 11.25 Na koberečku (45) 11.40 Kuklík a sova Vihuela (8. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (2/3) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 16.35 Čtete z křesťanských periodik 16.40 Deti 16.50 Na koberečku (45) 17.05 Žít a spívat 17.30 Znovuzrození národa 18.20 Valdocco 18.35 Kuklík a sova Vihuela (9. díl) (P) 18.45 Ecce homo: Ing. Alena Paulíková (P) 18.50 Kostel sv. Vác-

lava 19.00 Cesty za poznáním: Mexico City 19.30 Exit 316 (37. díl): Stres 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (84) - Dr. Stanislav Žák, CSc (P) 20.45 Ecce homo: Ing. Alena Paulíková 20.50 Na koberečku (45) 21.05 Octava dies (482) 21.30 Noční univerzita 21.50 Slunce ve tváři 22.20 Žít a spívat 22.45 Valdocco 22.55 Tygři oceánů (7/15) 23.30 Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 30. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 8.05 Znovuzrození národa 9.00 Žít a spívat 9.25 Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar 9.45 Bez hábitu: Piaristé - Strážnice 10.45 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River, Waterfalls Northern Iceland 11.15 Octava dies (482) 11.40 Kuklík a sova Vihuela (9. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (26. díl): Království Boží a ostatní království 12.30 Slunce ve tváři 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu generální audience papeže Benedikta XVI. 17.35 Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar 17.55 Pro zdraví 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 18.35 Kuklík a sova Vihuela (10. díl) (P) 18.45 Pro vita mundi (84) - Dr. Stanislav Žák, CSc. 19.30 Janáčkův máj 2008 - Ludgerovičce (L) 21.05 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem 21.45 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 22.15 Ecce homo: Nádej 22.20 Prostě aby si hráli a neblbli 22.30 Zpravodajské Noeviny 22.40 Noční univerzita: P. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 23.30 Bez hábitu: Piaristé - Strážnice 0.30 Octava dies (482) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 31. 5. 2008: 7.00 Programová nabídka TV NOE 7.05 Přírodní krásy Ameriky (2/3) 8.00 Ecce homo: Ing. Alena Paulíková 8.05 Na koberečku (45) 8.20 Ve jménu Ježíše (26. díl): Království Boží a ostatní království 8.45 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard, Yellowstone 9.20 Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar 9.40 Exit 316 (37. díl): Stres 10.00 Čtete z křesťanských periodik (P) 10.05 Znovuzrození národa 11.00 Pro vita mundi (53) - Jan Tomiček 11.40 O Mšálkovi (5/18) (P) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Valdocco 12.15 Já rád pracuji 12.40 Kostel sv. Václava 12.55 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (15) - MUDr. Marie Svatošová 16.25 Slunce ve tváři 16.55 Pro zdraví 17.05 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 17.30 Deti 17.45 Dětská televize (5/2008) 18.10 Valdocco 18.20 Na koberečku (45) 18.35 O Mšálkovi (5/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard, Yellowstone 19.25 První čtení (P) 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve II. světové válce 20.30 Noční univerzita (P) 20.50 Znovuzrození národa 21.45 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 22.10 Přírodní krásy Ameriky (2/3) 23.00 Pro vita mundi (84) - Dr. Stanislav Žák, CSc. 23.40 Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar 0.00 Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia a odbor. učiliště v Kinshase v Kongu 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Liturgická čtení

BOHNICE (městská část Praha 8) slaví 850 let od vysvěcení kostela sv. Petra a Pavla.

Program: sobota 24. 5. - 11.00-18.00 jarmark historických řemesel • 12.00 MOŠNY - brněnská folková vokální skupina • 14.00 příjezd krále Vladislava - historický průvod Bohnicemi • 15.00 Jiří Krytinař - premiéra pohádky Sedm Sněhurek a jeden trpaslík • 17.00 GAUDEAMUS VŠE PRAHA - folklorní soubor • 18.00 GESHEM - vokální soubor, spirituály • V průběhu dne dále vystoupí: REGII CAROLI REGIS - soubor historického tance, MAGICKÉ FLÉTNÝ - Gymnázium Ústavní - dětský hudební soubor, ALOTRIUM - skupina historického šermu a další.

Neděle 25. 5. - 11.00 slavnostní mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla • 14.00 barokní muzicírování v kostele sv. Petra a Pavla.

Spojení: metrem C do stanice Kobylisy nebo Nádraží Holešovice, autobus 102 do zastávky Staré Bohnice.

Srdečně vás zveme na poutní místo **Tábor-Klokoty na sobotu 7. června 2008**. Budeme slavit první sobotu a Malou pouť k velkému srdci Panny Marie, poutní mše sv. v 10.00 hod., hlavní celebrant P. František Lízna SJ. Program farnosti a poutního místa najdete na www.sweb.cz/klokoty.

Rodina Neposkrvněné si vás dovoluje pozvat na **poutní setkání**, které se uskuteční na **Velehradě v sobotu 31. května 2008**. Program: 10.00 hod. - promluva s. M. Bernadety Pánčiové • 10.30 hod. - pontifikální mše svatá • 14.00 hod. - modlitba rozjímavého růžence • 14.30 hod. - svátostné požehnání.

Vyšlo 5. číslo časopisu **Milujte se!** - čtenáři v něm kromě řady svědectví a zajímavostí najdou i sérii textů, které se snaží přiblížit nejnovější encykliku Benedikta XVI. *Spe salvi* (o křesťanské naději). I díky těmto textům čtenář může objevit, že se jedná o dokument velmi

čtivý a inspirující. Téma tohoto pátého čísla *Milujte se!* je věnováno pohledu na svatost. Každý z nás má pracovat na osobním posvěcení. Stát se svatým je úkol pro každého... *Milujte se!* je časopis pro novou evangelizaci, který vydává Res Claritatis, o. s. Časopis vychází v České republice pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR a FATYM Vranov nad Dyjí. Páté číslo má 64 stran a je k dispozici také on-line na internetu. Více informací a možnost objednání či stažení kompletních čísel ve formátu PDF naleznete na www.milujte.se.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu vás zve na přednášku PhDr. Radomíra Malého **SOUČASNÉ NEJČASTĚJŠÍ PODPRAHOVÉ DEZINFORMACE PROTI KATOLICKÉ CÍRKVI**, která se bude konat v úterý 3. června 2008 v 18 hod. v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. - 31. KVĚTNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 5.		PO 26. 5.		ÚT 27. 5.		ST 28. 5.		ČT 29. 5.		PÁ 30. 5.		SO 31. 5.			
Antifona	1136	1262	1722	1941	1166	1295	1181	1311	1197	1329	772	870	1378	1544		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1723	1941	1166	1296	1182	1312	1198	1330	772	870	1378	1544		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	773	871	1379	1545		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1724	1942	1170	1300	1186	1317	1201	1334	773	871	1380	1546		
Antifona k Zach. kantiku	696	785	1724	1943	1170	1300	1186	1317	1202	1334	774	872	1380	1546		
Prosby	1140	1268	1724	1943	1171	1300	1186	1317	1202	1334	774	872	1380	1546		
Závěrečná modlitba	696	786	1375	1539	1375	1539	1187	1318	1202	1335	774	873	1381	1547		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1264	1402	792	890		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	775	873	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1265	1403	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	775	873	1381	1547		
Závěrečná modlitba	696	786	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	774	873	1381	1547		
Nešpory:																
	SO 24. 5.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1727	1946	1176	1307	1192	1323	768	866	776	874	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	769	866	776	875	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	769	867	776	875	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1730	1949	1180	1310	1196	1327	771	869	778	877	810	911
Ant. ke kant. P. M.	695	785	696	786	1731	1950	1180	1310	1196	1328	771	869	779	877	697	786
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1180	1310	1196	1328	771	869	779	877	811	911
Záv. modlitba	696	786	696	786	1375	1539	1375	1539	1197	1329	774	870	774	873	697	787
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Neděle 25. 5. - 8. neděle v mezidobí
1. čt.: Iz 49,14-15
Ž 62(61),2-3.6-7.8-9ab
Odp.: 6a (*Jen v Bohu odpočívaj, má duše.*)
2. čt.: 1 Kor 4,1-5
Ev.: Mt 6,24-34
Slovo na den: *Nedělejte si starosti o svůj život.*

Pondělí 26. 5. - památka sv. Filipa Neriho
1. čt.: 1 Petr 1,3-9
Ž 111(110),1-2.5-6.9+10c
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 10,17-27
Slovo na den: *Následuj mě!*

Úterý 27. 5. - nez. pam. sv. Augustina z Canterbury (v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Petr 1,10-16
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
Ev.: Mk 10,28-31
Slovo na den: *My jsme opustili všechno.*

Středa 28. 5. - ferie
1. čt.: 1 Petr 1,18-25
Ž 147,12-13.14-15.19-20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 10,32-45
Slovo na den: *Otrokem všech.*

Čtvrtek 29. 5. - ferie
1. čt.: 1 Petr 2,2-5.9-12
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jástem!*)
Ev.: Mk 10,46-52
Slovo na den: *Ježíši, smiluj se nad mnou!*

Pátek 30. 5. - slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
1. čt.: Dt 7,6-11
Ž 103(102),1-2.3-4.6-7.8+10
Odp.: 17a (*Hospodinova láska od věků pro ty, kdo se ho bojí.*)
2. čt.: 1 Jan 4,7-16
Ev.: Mt 11,25-30
Slovo na den: *Vezměte na sebe mé jho.*

Sobota 31. 5. - svátek Navštívení P. Marie
1. čt.: Sof 3,14-18 nebo Řim 12,9-16a
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
Ev.: Lk 1,39-56
Slovo na den: *Maria spěchala.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 24. 5. • 31. 5.

MARIÁNSKÉ MYŠLENKY

Benedikt XVI. • Vybral Lucio Coco • Z italštiny přeložil ThLic. Prokop Brož

Vybrané texty papeže Benedikta XVI. o Panně Marii stručně, ale s precizností vždy dávají Marii místo, jaké jí náleží: smyslem jejího života je velebit Hospodina tím, že nesleduje svůj životní plán, ale nechává se zapojit do širšího rámce dění. Výbor textů je uzavřen pěti papežovými modlitbami k Panně Marii.

Paulinky • Váz., A6, 120 stran, 145 Kč

O SVĚTLE

Hana Pinknerová

Symbolice světla rozumíme všichni a každý z nás o něm někdy mluví. Světlo je naším nerozlučným každodenním průvodcem. Příběhy H. Pinknerové (o žárovkách, semaforech apod.) analogicky přivádějí čtenáře k hlubším skutečnostem života.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 105 x 160 mm, 88 stran, 109 Kč*

MOUDROST MYSTIKŮ

Vojtěch Kohut

Křesťanská mystika se neomezuje na mimořádné zkušenosti a jevy. Je spíše prohloubením života z víry, při kterém člověk čerpá z důvěrného přátelství s Kristem. Mystik ví, že žije z daru Boží lásky a jeho milosrdenství, přitom se však neodcizuje druhým lidem, žije z Božího slova, modlí se a miluje Kristovo tajemné tělo – Církev. Karmelitánský kněz, pedagog a spisovatel, se zamýšlí nad poselstvím renesančních a barokních mystiků (Böhme, Bridel, Bérulle, Filip z Neri, Ignác z Loyoly, Jan od Kříže, Komenský, Terezie z Avily aj.) pro dnešek.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 105 x 160 mm, 112 stran, 109 Kč*

O RADOSTECH LIDSKÉ DUŠE

Max Kašparů

Autor se v této publikaci pokouší hledat cestu od světské myšlenky ke křesťanské zkušenosti. Pokaždé došel ke stejnému poznání – všechny tzv. světské pravdy nejsou ničím jiným než všelidskou zkušeností. A co více může být lidské než to, co je křesťanské.

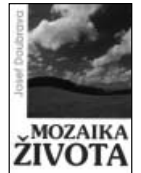
*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Váz., 105 x 160 mm, 92 stran, 109 Kč*

MOZAIKA ŽIVOTA

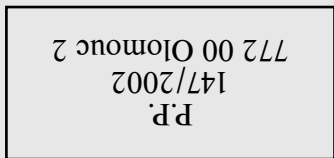
Josef Doubrava

Výroky premonstrátského kněze, vyslovené a zapsané, jsou plodem jeho rozjímání a svědčí o hluboké lidské zralosti a pastorační zkušenosti.

Cesta • Brož., 105 x 160 mm, 76 stran, 59 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Světlo - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugarje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádáné nezveřejněné příspěvky nevracíme.